

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΕΙΕΣ

3 ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ
ΤΟΥ
ΤΑΝΑΖΙΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΤΡΑΙΝΣ

‘Ο κουτσός
 με το αδιάβροχο...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που προχωρούσε με άργο βήμα κάτω από τη βροχή είχε ανασηκωμένο το γιακά του αδιάβροχου του και κατεβασμένη ως τα φρύδια την μουσκεμένη από το νερό ρεπούμπλικά του. Βάδιζε άργα κουτσαινώντας ελαφρά χωρίς να ενδιαφέρεται για τη θύελλα που είχε ξεσπάσει τόσο απότομα αυτό το καλοκαιριάτικο βράδυ. Διέσχισε την πλατεία Λίνκολν και μπήκε σ’ ένα από τα στενοσόκακα του Χάρλεμ. Εκεί

κάπου στο βάθος του δρόμου ήταν το μπάρ «Μεξικάνας». Από μακριά έλαμπε το πράσινο «νέον» που σχημάτιζε έξω από την πόρτα ένα σολ πέραρο. ‘Ο άνθρωπος με το αδιάβροχο κατευθύνθηκε προς το μπάρ. Τώρα που πλησίαζε άκούγονταν καθαρά το πιάνο και το σαξόφωνο που έπαιζαν κάποιο μεξικάνικο σκοπό. Χωρίς να βγάλη τα χέρια από τις τσέπες του, ο κωχτερινός επίσηκέπτης έσπρωξε με το πόδι του την πόρτα του μπάρ και πέρασε μέσα. ‘Ο αέρας μύριζε ιδρώτα, καπνό και οινόπνευμα. Τα τρα

πέζια ήταν γεμάτα από μεθυσμένους που διασκεδάζαν πίνοντας και παίζοντας με τις επίσης μεθυσμένες γυναίκες του μπάρ. Ήταν εκεί άνακατεμένοι, γυναίκες και άντρες, άσπροι και μαύροι.

Στό βάθος, επάνω σε μια μικρή εξέδρα χαμένη μέσα στα σύννεφα του καπνού των τσιγάρων, ήταν η όρχηστρα. Μια μικρή όρχηστρα από νέγρους. Το θλάμμα του ανθρώπου με το αδιάβροχο διέγραφε ένα τόξο μέσα στην αθουσία, προσπαθώντας να άνα καλύτερη έκείνου που ζητούσε. Είδε τον Πέντρο Λάτσια κι' ένα άσκημο χαμόγελο κρεμάστηκε στο κάτω χέλιος του.

Πέρασε κουτσαίνοντας άνάμεσα στα προπέζια κι' έφτασε στον πάγκο του μπάρ. Σκαρφάλωσε σ' ένα σκαμνί και παράγγειλε ένα διπλό ούισκυ στον μπάρμαν. 'Ο μπάρμαν, ένας ψηλός κοκκινομάλλης με φακίδες στο πρόσωπο, άκουσε τη φωνή, την άναγνώρισε και σήκωσε εξανιασμένος τά μάτια. 'Ο άνθρωπος με το αδιάβροχο έσπρωξε προς το σβέρκο το βρεγμένο καπέλο του και κατέβασε το γιακά του.

— Τί με κυττάζεις έτσι σαν θλάκας Τάμυ; ρώτησε. Δέν έχεις ξαναδη άνθρωπο μουσκεμένο από τη βροχή; Σέρβισέ μου λοιπόν ένα ποτήρι από εκείνο το βρωμόσπιρ το που πουλάς!

'Ο μπάρμαν σκούπισε με την πετσέτα το μάρμαρο χωρίς να σαλέψει από τη θέση

του. Είχε γίνει χλωμός και το χέρι που σκούπιζε το μάρμαρο έτρεμε έλεφρά.

— "Ήθελα να σου πώ, Μάικλ Κέρτις, είπε, πώς δέν μ' αρέσουν οι φασαρίες στο μαγαζί μου. Ξέρω για ποιόν ήρθες. "Αν γίνει πάλι φασαρία, θά μου το κλείσουν το μαγαζί οι άστυνομικοί και θά βρεθώ στο δρόμο. Γι' αυτό σε παρακαλώ. Μάικλ, άνάβαλε αυτό που σχεδιάζεις να κάνης για άλλη μέρα. Τόν Λάτσια μπουσέι να τόν άνα κώσης κι' άλλού.

'Ο Μάικλ Κέρτις άνασώγκωσε τους ώμους. Τά μικρά φιδίσια μάτια του καρφώθηκαν στο πρόσωπο του μπάρμαν κι' άστραψαν σαν δυό πυρωμένες λεπίδες σπαθιδών.

— Δέν καταλαβαίνω τί μου λές, Τάμυ!, είπε και χαμογέλασε. Φέρε μου ένα ποτήρι μ' ένα διπλό ούισκυ γιατί στέγνωσε το λαρύγγι μου.

'Ο κοκκινομάλλης κούνησε το κεφάλι του. Το πρόσωπό του πήρε μια έκφρασι άπεληπισίας. Σταμάτησε να σκουπίξει το μάρμαρο κι' άπομακρύνθηκε. 'Ο κουτσός με το αδιάβροχο έριξε μια ματιά πίσω επάνω από τόν ώμο του. 'Ο Πέντρο Λάτσια δέν είχε άντιληφθή την παρουσία του και διασκεδάζε. Το θλάμμα του Μάικλ Κέρτις σκοτείναισε.

— Είναι πραγματικά σκατσέζικο το ούισκυ, Μάικλ!, είπε ο μπάρμαν γυρίζοντας με μια μποτίλια στο χέρι.

Μπορείς να διαβάσεις και τη μάρκα του.

“Εσπρωξε ένα ποτήρι προς το μέρος του Κέρτις και το γέμισε ως τη μέση.

— Δοκίμασε και θα καταλάβεις ότι για τους φίλους υπάρχει ιδιαίτερη κάρτα!

“Ο άνθρωπος με το αδιάβροχο πήρε το ποτήρι και τόφερε στα χείλη του. Το δοκίμασε κοντοστάθηκε για μερικά λεπτά κι’ ύστερα τ’ άδειασε μονορουφί.

— Είσαι εν τάξει, Τάμυ!, είπε πλαταγίζοντας τη γλώσσα του.

Πέταξε ένα χοντρό χαρτό νόμισμα στο μιάμιανο και σηκώθηκε.

— Μην κάνης καμμιά κουταμάρα, Μάικλ!, μουρμούρισε ο μπάριμαν.

— Θα τον πάω σ’ άλλη γειτονιά, Τάμυ!, αποκρίθηκε. Δεν θέλω να σου κλείσουν το μαγαζί...

**Φόνος
με μουσική...**

ΚΟΥΤΣΑΙΝΟΝΤΑΣ έλαφρά πλησίασε το τραπέζι του Πέντρο Λότσια. Μιά νέγρα καθόταν στα γόνατά του και είχε περάσει το μπράτσο της γύρω από το λαιμό του. Ο Μάικλ Κέρτις στάθηκε μπροστά του.

— Γεια σου, Πέντρο!, τού είπε.

“Ο Λότσια άνασήκωσε το κεφάλι και κύπταξε τον άνθρωπο που τον χαιρέτησε. Τα μάτια του τρεμόπαιξαν κι’ ένοιωσε ένα χέρι να του

αφίγγη την καρδιά. “Εσπρωξε τη νέγρα από τα γόνατά του και δοκίμασε να φέρη το χέρι στην τσέπη του σακκάκιού του.

— Άφησε το σιδερικό σου στη θέση του!, είπε με γλυκό τρόπο ο Κέρτις. Δεν πρόκειται να σου κάνη κανέναν κακό. Διόξε τη φιλενάδα σου να κουβεντιάσουμε λίγο κι’ ύστερα τήν ξαναφωνάζεις.

“Η νέγρα άπομακρύνθηκε κι’ ο Κέρτις κάθησε δίπλα στον Λότσια.

— Ξέρω ότι είσαι λιγάκι ζωηρός, τού είπε. Δώσε μου το πιστόλι σου. Δεν θέλω να κάνης καμμιά κουταμάρα. Έξ άνλου, όπως βλέπεις, είμαι εν τάξει κι’ εγώ. “Έρχομαι σά φίλος. “Εμεις οι δυο μπορούε να τα ξαναφτιάξουμε. Και τα παιδιά αυτή τη γνώμη έχουν. Γι’ αυτό ήρθα ο ίδιος να σου μιλήσω αν και είμαι, όπως ξέρεις, τ’ άφεντικό...

“Ο Λότσια κούνησε το κεφάλι άρνητικά.

— Δεν σου δίνω το πιστόλι μου!, είπε κοφτά. Μαζί δεν έχουμε πιά τίποτα να πούμε.

— Έχω κάτι όμως να σου πώ εγώ, Πέντρο!, έκανε άναστενάζοντας ο Κέρτις. Κέρασέ με λοιπόν κάτι! Μιά και ήρθα εγώ στο τραπέζι σου, κάτι πρέπει να κέρασης.

“Ο Λότσια κάλεσε άόρεχτα το γκαρσόνι. “Ο Κέρτις κάτι παράγγειλε κι’ όταν άπομακρύνθηκε το γκαρσόνι, ο Λότσια δοκίμασε να φέρη

‘Ο κρεμανταλάς Ρούντυ έβωσε μιὰ δυνατή κλωτσιά στο στομάχι του ανθρώπου με τὸ παπιγιόν...

πάλλι τὸ χέρι στήν τσέπη.

—Τὰ χέρια σου ἀπάνω στο τραπέζι, Πέντρο!, διέταξε ὁ κουτσός με τὸ ἀδιάβροχο. Ἔτσι μπράβο. Τώρα μποροῦ με νὰ μιλήσουμε ἤσυχα...

Καθὼς μιλοῦσε ἄμας ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀπίστευτα γρήγορη. Τὸ χέρι του γλύστρησε στήν τσέπη τοῦ συνομιλητῆ του καὶ ὅταν βγήκε, κρατοῦσε ἕνα γκόλπ—Σμίθ. Τὸ ἔριξε στήν τσέπη τοῦ ἀδιαβρόχου του καὶ γέλασε.

— Μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό, Λάτσια, εἶπε. Θὰ σοῦ τὸ ξαναδώσω σὲ λίγο. Δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους πού δὲν κρατᾶνε τὸ λόγο τους. Ἦρθα νὰ

μιλήσουμε σὰ φίλοι.

‘Ο Λάτσια ζάρωσε τὰ φρύδια καὶ θλαστήμησε.

— Μοῦ τὴν ἔσκασες!, μουρμούρισε. Τώρα εἶμαι σὰν γυμνοσάλιαγκας.

‘Ο ἄλλος δὲν φάνηκε ν' ἄκουσε τὰ λόγια του.

— Τὰ παιδιὰ λοιπὸν μοῦ εἶπαν, συνέχισε, κάτι ἄσκημα λόγια γιὰ σένα, Πέντρο. Λένε δηλαδή πὼς δὲν σ' ἀρέσει τὸ σχέδιό μου ἢ πὼς δείλιασες καὶ κάτι τέτοιο. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἀλήθεια αὐτά.

— Ἀποφάσισα νὰ φύγω ἀπὸ τὴ συμμορία σου, Κέρτις!, ἀπάντησε ὁ Λάτσια.

Σχεδιάζεις πράγματα που δεν γίνονται. Μια μέρα, θα σπάσης τὰ μούτρα σου και θα φηθής στην καρέκλα του Σίγκ—Σίγκ. Δεν θέλω νά-μαι παίρσαι σου.

Μια άστραπη πέρασε απ' τὰ φιδίσινα μάτια του κουτσου. Άλλα μίλησε γλυκά:

—Κι' όμως στη συγκέντρωσι που κάναμε κάθισες κι' άκουσες με προσοχή όλο το σχέδιο. Τότε δεν έφερες καιμια αντίρρησι. Για ποιο λόγο άλλαξες τόσο άπτόμα γνώμη, Πέντρο;

Ό Λάτσια άνασήκωσε τους ώμους.

— Σκέφτηκα άργότερα και κατάλαβα ότι αυτό που σχεδιάζεις να κάνης είναι μια τρέλλα. Κι' άποφάσισα να μην πάρω μέρος σ' αυτή τη δουλειά. Έχω σκοπό να μαζευτώ. Θ' αρχίσω πάλι τὸ παλιό επάγγελμά μου. Θα πιάσω δουλειά σ' ένα εργοστάσιο αυτοκινήτων να ζώ χωρίς χτυποκάρδια με τὸ μεροκάματο. Ύστερα θα παντρευτώ να κάνω οικογένεια.

— Δεν θά προφάσις!, άνασπένανε ο Κέρτις κι' έβγαλε με μια σβέλτη κίνησι ένα πιστόλι από την τσέπη του. Τὸ πιστόλι μου έχει σιγαστήρα και κανεις δεν θ' άκούση την έκπυρακρότησι καθώς θα σου φυτεύω τὰ μολύβια στα νεφρά σου Πέντρο.. Έξ' άλλου, ή μουσική θα σκεπάζη κάθε θόρυβο. Ξέρεις πολλά πράγματα, άγόρι μου, για τὸ σχέδιο και πολὺ φοβάμαι πὼς μπορεί κά-

ποια μέρα να ξεράσις αυτά που ξέρεις στην άσπιμωμία...

Ό Λάτσια χλώμιασε και τινάχτηκε όρθιος.

— Όχι δεν θα με σκοτώσις!, γρύλλισε.

Η κίνησι του πιστολιού όμως του Κέρτις ήταν κι' άλλας καρφωμένη στο δεξιό νεφρό του. Τὸ δάχτυλο του κακούργου κινήθηκε γοργά στην σκανοάλη κι' άκούστηκαν δύο ξεροί κρότοι που πνίγηκαν όμως από τὴ μουσική. Ό Λάτσια ξανακάθισε στην καρέκλα του και τὸ κεφάλι του έπεσε άπάνω στο τραπέζι.

Κανεις απ' όσους βρίσκονταν στο μπάρ δεν κατάλαβε τίποτα. Όλα έγιναν πολὺ σύντομα και σχεδόν άθόρυβα. Μερικά ζευγάρια χόρευαν στην πίστα και μια μεθυσμένη νέγρα άνεβασμένη στην έξεδρα τὴς όρχήστρας έκανε ένα νούμαρο.

Ό Μάικλ Κέρτις έριξε τὸ πιστόλι στην τσέπη του, άνασήκωσε τὸ γιακά του άδια δράχου του, κατέβασε τὸ μπάρ τὴς ρεπούμπλικάς του ως τὰ φρύδια και με άργο βήμα κουτσαίνοντας βγήκε από τὸ μπάρ «Μεξικάνω». Η βροχή είχε δυναμώσει. Άλλά ο Κέρτις δεν ήταν από εκείνους που φοβόταν τὴ βροχή. Διέσχισε με άργο βήμα τὸ δρόμο και χάθηκε στα σκοτεινά στενοσόκακα του Χάρλεμ. Τώρα ήταν ήσυχος πὼς κανεις δεν θα του χαλούσε τὸ σχέδιο που είχε συλλάβει τὸ σατανικό μυαλό του και πὸν θα έμπαινε μπροστά ὀ-

στερα από μερικές μέρες. Αυτό το σχέδιο είχε καταπρωθή σε όλες του τις λεπτομέρειες. Ήταν ένα από τα λίγα κόλπα που γίνονταν κάθε εκατό χρόνια και που θα έκαναν διάσημο τόν κουτσό άρχιγυκάνγκστερ. . .

‘Η χρηματαποστολή
της «Νάσιοναλ Μπάγκ»

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ έξπρες θα έκανε όπως πάντα ένα μεγάλο ταξίδι χωρίς εν διαμέσους σταθμούς. Το τρέινο ξεκινούσε στις 4 και 15’ το απόγευμα ακριβώς από τη Νέα Υόρκη γαμάτο επιβάτες και εμπορεύματα για το Σάν Φραντζίσκο. Πέντε λεπτά πριν ξεκινήσει, ένα μεγάλο καμión μπήκε στο σταθμό του Βορρά και μερικοί ώπλιοιμένοι άντρες κατέβασαν απ’ αυτό δυο μεγάλα σιδερένια κιβώτια. Τα κιβώτια φορτώθηκαν σ’ ένα από τα τελευταία βαγόνια της άμαξοστοιχίας. Στο ίδιο βαγόνι μπήκαν και ακτώ από τους συνοδούς. Οί συνοδοί δεν φορούσαν καμιά στολή. Είχαν κρεμασμένα όμως στους ώμους τους αυτάματα και κάτω από τα σακκάκια τους ξεχωρίζαν οι λαβές των γκολτς που είχαν περασμένα στην μέση τους.

— Τραπεζιτική χρηματαποστολή!, είπε κάποιος απ’ αυτούς που στέκονταν στην πλατφόρμα του σταθμού. ‘Η Νάσιοναλ Μπάγκ, «ή ‘Εθνική Τράπεζα» στέλνει χρήματα στο ύποκατάστημα του Σάν

Φραντζίσκο. Ένας Θεός μοναχά ξέρει πόσα εκατομμύρια δολάρια αντιπροσωπεύουν αυτά τα δυο κιβώτια.

— Και βάβαια!, είπε ένας άλλος που σπεκόνταν δίπλα στον άλλον και κάπνιζε. Μ’ αυτά τα κιβώτια θα μπορούσες να αγοράσεις τους μισούς ουρανοξύστες της Νέας Υόρκης!

Το τρέινο βγήκε άργα από το σταθμό του Βορρά. Όταν η άμαξοστοιχία έφτασε στη σήραγγα ένας ψηλός σωματώδης άντρας με κατεβατή πραίσινη ρεπούμπλικα και κόκκινο παπιγιόν που βρισκόταν στην πλατφόρμα διπλώσε την έφημερίδα που διάβαζε και την έριξε στην τσέπη του. Ύστερα κατευθύνθηκε με τεμπέλικο βήμα προς έναν από τους τηλεφωνικούς θαλάμους. Μπήκε μέσα, έριξε ένα κέρμα στο τηλεφώνο και σήκωσε το ακουστικό. Το βλέμμα του πίσω απ’ τα κρύσταλλα του τηλεφωνικού θαλάμου ταξίδεψε για μερικές στιγμές προς τα έξω κι’ όταν βεβαιώθηκε πως κανείς δεν τον είχε παρακολουθήσει, σχημάτισε ένα νούμερο στο καντράν κι’ άρχισε να μιλάει:

— ‘Αλλό Γουίλλιαμς!, είπε σε κάποιον που βρισκόταν στην άλλη άκρη του σύρματος. Ναι, εγώ είμαι! Όλα εν τάξει! Το Γαλάζιο ‘Εξπρες ξεκίνησε με τα χαρτιά. Είναι δυο μεγάλα κιβώτια στο 323 βαγόνι. Έχε το νου σου και ειδοποίησε το άφεν

τικό ότι όκτώ αυτόματα και κάμποσα γκόλτς είναι έτοιμα να προσταπέμουν τα χαρτιά. Σημείωσε την άκριβή ώρα.

— Όκτέυ, Τζάκ!, άκούστηκε σαν άπάντησι μιιά βαρεία φωνή. Όλα θά είναι έτοιμα την ώρα που πρέπει. Όταν συναντηθούμε, θά είσαι πλούσιος.

— Τό φαντάζομαι, Γουίλλιαμς!, άπάντησε εκείνος γελώντας. Τ' άφεντικό είναι έντάξει στη μοιρασιά. Κανείς δέν έχει παράπνο. Αύτη τή φορά πολλά από τα παιδιά θά πάσουν να είναι φτωχά.

— Σύμφωνοι, Τζάκ!

Ό Ρούντυ Μπάθ
έμφανίζεται...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ με τό παπιγιόν κοιταστάθηκε για μιιά στιγμή. Όστερα πρόσθεσε:

— "Ήθελα να σου πώ κάτι ακόμα, Γουίλλιαμς.

Σταμάτησε όμως άπότομα να μιλάη, γιατί έκείνη άκριβώς τή στιγμή είδε έναν κρεμανταλά με γυαλιά και μεγάλη μύτη να πλησιάζη την πόρτα. Ή πάρτα άνοιξε κι' ένα άλογίσιο μούτρο πρόβαλε στο άνοιγμά της.

— Άντε λοιπόν, κύριος, τελείωνε!, είπε τό άλογίσιο μούτρο. Μιλιάς μιιά ώρα σά να δρίσκεσαι στο σπίτι του μπαμπά σου! Σταμάτα να στέλνης σορόπια στο κορίτσι σου, γιατί έχει κι' άλλος σειρά! Άντε λοιπόν γιατί εί-

μαι πολύ βιαστικός!

Ό άνθρωπος με τό κόκκινο παπιγιόν του έρριξε ένα άγριο βλέμμα και βλαστήμησε.

— Τί πράχει, Τζάκ; ρώτησε ή βαρεία φωνή από την άλλη άκρη του σύρματος. Ποιόν βλαστημάς;

— Ήσύχασε, Γουίλλιαμς!, άποκρίθηκε αυτός. Κάποιος ήλίθιος, που διάζεται να τηλεφωνήση στο γαλατά του, μπίηκε μέσα στο θάλαμο και με διέκοψε. Γειά σου, Γουίλλιαμς! Θά τον κανονίσω πρώτα κι' έπειτα θά σε ξαναπάρω να άποτελειώσουμε την κουβέντα μας.

Βρόντησε τό άκουστικό θυμωμένος και προχώρησε προς την πόρτα. Τά μάτια του άλογίσιου μούτρου πίσω από τους μυωπικούς φακούς των γυαλιών του τρεμόπαιξαν, καθώς είδαν τον άνθρωπο με τό κόκκινο παπιγιόν να σφίγγη τίς γροθιές του και να τρίξη τά δόντια. Έκανε μερικά δήματα προς τά πίσω έταίμος να τό βάλη στα πόδια αλλά ό άλλος τον πρόλαβε. Μ' ένα πτήδημα βρέθηκε έξω από τον τηλεφωνικό θάλαμο και τον άρπαξε από τό γιακά του σασκακιού του. Ταυτόχρονα τό άλλο, τό ελεύθερο χέρι του κατέθηκε σε σχήμα γροθιάς σημαδεύοντας τό στόμα του. Ό κρεμανταλάς έσκυψε και ή γροθιά πέρασε ξυστά πάνω από τό κεφάλι του.

— Σταμάτα τ' άστεία, κύριος!, φώναξε. Θά καλέσω

βοήθεια!

‘Ο άλλος όμως αγρίεψε περισιότερο.

— Πρώτα θα εισπράξης κι’ ύστερα φώναζε όσο θέλεις βοήθεια!, γρούλλισε.

Τούτη τή φορά ο κρεμανταλάς δεν μπόρεσε να αποφύγη τὸ χτύπημα. ‘Η γροθιά πέτυχε τὸ σαγόνι του κι’ ένοιωσε σὰ νὰ έγινε σεισμός. Σχεδὸν αμέσως ἀκολούθησαν μιὰ δεύτερη καὶ μιὰ τρίτη. ‘Εβγαλε μιὰ κλασιάρικη κραυγή.

— ‘Οχι άλλες, κύριος!, ξεφώνισε. ‘Οχι άλλες!

Δοκίμασε νὰ φύγη. ‘Αλλά ὁ «κύριος» τὸν ἄρπαιξε πάλι καὶ μιὰ τετάρτη γροθιά στὸ στομάχι τὸν ἔκανε νὰ βογγήσῃ. Τότε ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ παπιγιὸν ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀφήσῃ. ‘Αλλά τώρα ἦταν ἀργά. ‘Ο Ρούντυ Μπάθ (*), γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ κρεμανταλάς μὲ τὸ ἀλογίσιο μούτρο, ἄρχισε νὰ θυμῶνῃ. Μούνταιρε ἀπάνω του καὶ οἱ τεράστιες χερούκλες καὶ ποδάρες του μπήκαν σὲ κίνηση. ‘Εκείνος πού λεγόταν Τζῶκ σαστισμένος ἀπὸ τὴν ἄγρια αὐτὴ ἐπίθεσι ἔκανε ἔ-

να βήμα πίσω κι’ ἔπιασε τὸ στομάχι του. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἀρβυλοειδὲς παπούτσι τοῦ Ρούντυ βρόντησε στὸ καλάμι τοῦ ἀριστεροῦ του ποδίου καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ παπιγιὸν ἄφησε τὸ στομάχι του κι’ ἄρχισε νὰ κᾶν «κου τὰ» χοροπηδώντας.

— ‘Οχι!, φώναξε. ‘Οχι!

— Στὸ εἶχα πῆ πῶς θὰ φάμε τὰ μουστάκια μας!, μούγγρισε ὁ Ρούντυ. ‘Εμένα εἶναι νὰ μὲ πιάσῃ τὸ νευρικό... ‘Αμα μὲ πιάσῃ ἄλλως... ‘Αρπαχτη κι’ αὐτή!

Τὸ φορεῖο, ὁ Ρούντυ καὶ τὸ πορτοφόλι...

Η ΧΕΡΟΥΚΛΑ του ὑψώθηκε πάλι καὶ σημάδεψε ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρύδια τὸν ἄνθρωπο πού χοροπηδοῦσε. ‘Αλλά ἐκεῖνος σάλταρε πλάγια καὶ ξέφυγε τὸ χτύπημα. ‘Η γροθιά τοῦ Ρούντυ τρύπησε τὸν ἄερα καὶ ὁ Ρούντυ μὲ τὴ φόρα πού εἶχε ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι’ ἔκανε ἓνα μακροβούτι στὴν πλάτ φάσμα τοῦ σταθμοῦ. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ παπιγιὸν ἔτρεξε ἀπάνω του. Οἱ δυὸ ἄντρες κυλίστηκαν στὶς πλάκες παλεύοντας ἄγρια. ‘Ο Ρούντυ ἔχασε τὰ γυαλιὰ του κι’ ἄρχισε νὰ νοιώθῃ πάλι ἄσχημα, καθὼς ὁ άλλος τὸν χτυποῦσε σὰν λυσσασμένους παντοῦ ἄου εὐοίσκε.. ‘Ο κρεμανταλάς βοηθὸς τοῦ Τζῶκ Ντίκ μούγγριζε σὰν ἵπποπόταμος, ἀλλά δὲν σταμάτησε κι’ αὐτὸς νὰ χτυπᾷ, μολο-

(*) ‘Ο Ρούντυ ὅπως γνωρίζουν οἱ ἀναγνώστες μας εἶναι ὁ βοηθὸς τοῦ θηλικοῦ ντέρεκτιβ Τζῶε Ντίκ. ‘Ο Ρούντυ εἶναι ἓνας κρεμανταλάς μὲ μακροὰ κανιά, γαμπὴ μῆτη κι’ ἔχει μιὰ ἠλιθία ἔκφρασι στὸ πρόσωπο. Μολονότι κάνει πολλὰς γαφες καὶ τρώει ταχτικά ἔξω ἀπ’ τοὺς κακοποιούς στὸ τέλος πάντοτε τὰ καταφέρνει κι’ ἔχει ἐπιτυχίες.

νότι είχε άρχισει να βλέπει πολλά χρωματιστά άστέρια να κυκλοφορούν μπροστά στα μάτια του. Τα πράγματα ίσως πήγαιναν πολύ χειρότερα για τον Ρούντυ, αν ένας άστυφύλακας και κάμ ποσοί πολίτες, που είχαν αντίληφθῆ τῆ φασαρία, δὲν ἔτρεχαν να τούς χαρίσουν.

Ὁ ἄνθρωπος με τὸ παπιγιόν σηκώθηκε πρώτος. Φαίνεται ὅτι εἶχε λόγους να μὴ μπλέξει με τὴν άστυνομία, γιατί μπερδεύτηκε ανάμεσα στον κόσμο που εἶχε συγκεντρωθῆ και με βιαστικό βῆμα βγήκε ἀπὸ τὸ σταθμό. Πῆδη σε σ' ἓνα αὐτοκίνητο που τὸν περιέμενε και τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε αμέσως, πρὸς τὴν ὁδὸ Τρέλιγκτον.

Δὲν συνέβη ἄμως τὸ ἴδιο και με τὸν Ρούντυ. Χρειάστηκε να τὸν σηκώσουν τέσσερις ἄνθρωποι κι' ἐπειδὴ ἦταν αδύνατο να βαδίσει, τηλεφώνησαν κι' ἤρθε ἓνα φορεῖο τοῦ Σταθμοῦ Α' Βοηθειῶν. Τὸν ξάπλωσαν στὸ φορεῖο και τὸν ἔβαλαν σ' ἓνα μεγάλο άσπρο νοσοκομειακό αὐτοκίνητο. Πρὶν ξεκινήσει τὸ νοσοκομειακό, κάποιος ἔτρεξε και πρόφτασε τὸν Ρούντυ.

— Τὸ πορτοφάλι σας, κύριε!, τοῦ εἶπε. Τὸ βρήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο. Φαίνεται ὅτι σας ἔπιασε τὴν ὥρα που παλεύατε με κείνον που φορούσε τὸ κόκκινο παπιγιόν.

Ὁ Ρούντυ πῆρε τὸ πορτο

φάλι και τὸρριξε στὴν τσέπη του.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε.

Ἔνα παράξενο συμβάν

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ Ἐξπρὲς ἀναπτύσσοντας ὀλοένα και παρισσότερη ταχύτητα μπῆκε στὴ μεγάλη ὑπόγεια στήραγμα για να ξαναβῆ ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα και πάλι στὴν ἐπιφάνεια. Τώρα ἡ μεγάλη πολιτεία με τούς μεγάλους οὐρανοξύστες ὄρισκοπαν μακρινά και τὸ τρέινο ταξίδευε με ταχύτητα ἑκατὸ χιλιομέτρων ανάμεσα στα τελευταία ξύλινα γραφικά σπιτία τῶν προαστείων. Πέρα ἀπὸ τὰ προάστεια ἀπλώνοταν ἡ κοιλάδα και ὕστερα ἀπὸ τὴν κοιλάδα ἀρχίζει τὸ δάσος με τούς καταρράχτες.

Στις 10.30' ἀκριβῶς τὸ βράδυ τὸ τρέινο ταξίδευε ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος. Τὸ φεγγάρι που εἶχε βῆ ἀπὸ νωρὶς ἔλουζε με τὶς ἀσημένιες ἀκτίνες του τὸ τοπίο και ἔκανε τὶς ράγες τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ν' ἀπτραφτοῦσαν ἀνὰ ἀσημένια φίδια. Ὁ μηχανικός Γζόζεφ Μπάρτον καθισμένος στὸ ψηλὸ κάθισμά του ἔρριξε μιὰ ματιὰ στους δείχτες κι' ὕστερα τὸ βλέμμα του, πῶσω ἀπὸ τὸ κρυστάλλο τοῦ διαμερίσματος διακυβερνήσεως, ταξίδεψε πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ δυὸ φωτεινά μάτια τοῦ τρέινου, ἔρριχναν δέσιμες φωτὸς πρὸς τὰ ἔμπρὸς. Ὅσο που ἔφτανε τὸ

βλέμμα του μηχανοδηγού, ή σιδηροδρομική γραμμή άπλω νόταν σέ μιάν ακριβή εύθειά. Αύτή ή εύθειά κρατούσε έκα τόν σαράντα χιλίόμετρα άκόμα. 'Ο Τζόζεφ Μπάρτον λοιπόν ήταν εύχαριστημένος, πού γιά μιáμιση περίπου ώρα, δέν έπρόκειτο νά κάνη κανένα χειρισμό.

— Πώς σου φαίνεται, ή δουλειά μας, Μάικ, ρώτησε έναν νεαρό μαθητεύσιμο πού τόν είχαν δώσει άπό τήν έταιρία. Δέν νομίζω πώς τή βρίσκεις και πολύ δύσκολη, έ;

— "Όχι και τόσο!, άπάντησε εκείνος.

— Ταξιδεύω είκοσι χρόνια μέ τά τραίνα, συνέχισε ό Μπάρτον και άναψε τσιγάρο. Δέν ύπάρχει καλύτερη γραμμή άπ' αύτή. Έξάωρες βάρδιες κι' ύστερα ύπνος κατά βούλησιν μέχρι τó άλλο έξάωρο. Δέν είναι άσκημα.

— Φυσικά!, συμφώνησε ό νέος.

Κάτι ήθελε νά προσθέση ά κάμα, αλλά ή φωνή του πνίγηκε άπό μιá βλαστήμια πού ξεστόμισε ό Μπάρτον. Τήν ίδια στιγμή τó τραίνο όλόκληρο συγκλονίστηκε σά νά σκόνταψε σ' ένα άόρατο τείχος και πήρε μιάν άπότομη στροφή πρós τά άριστερά. 'Ο Μάικ τινάχτηκε πρós τά πίσω κι' έπεσε στά πόδια τού μηχανοδηγού. 'Ο Μπάρτον γαντζωμένος άπάνω στις χειρολαβές παπούσε τó κουμπι τού ηλεκτρικού φρένου. 'Αλλά τó Γαλάζιο

Έξπρές μέ τήν κεκτημένη ταχύτητα πού είχε συνεχίσει τó δρόμο του κάνοντας μιá διαδρομή άπό πεντακόσια μέτρα, μέσα στό δάσος μέ τούς καταρράκτες, όσο νά σταματήσει.

—'Ο διάολος νά μέ πάρη άν καταλαβαίνω τίποτα!, μούγγρισε ό Μπάρτον όταν τó τραίνο σταμάτησε. Έκτροχιαστήκαμε και μπήκαμε μέσα στό δάσος. Νομίζω πως θά τρελλαθώ. Είναι έντελώς ανεξήγητο!

Έσκυψε έξω άπό τó παράθυρο και γούρλωσε τά μάτια του. Τó τραίνο δέν είχε έκτροχιαστή. Είχε ταξιδέψει έπάνω σέ σιδερένιες ράγες πού έφεριναν στό δάσος. 'Αλλά οι ράγες αυτές δέν ύπάρχαν ποτέ! 'Ο Μπάρτον είχε τήν αίσθησι πώς όνειρεύεται.

Άπό τά παράθυρα τών βαγονιών τής άμαξοστοιχίας πρόβαλαν τρομαγμένα πρόσωπα. Άκούγονταν φωνές και κραυγές. γυναικών.

**ΟΙ Γκάνγκοτερς
μέ τις προσωπίδες...**

ΑΠΟΤΟΜΑ όμως όλα αύτά σταμάτησαν κι' άντήχησαν έκπυρσοκροτήσεις όπλων. Πολλές σκιές φορούσαν μαύρα μέν τήλια πού τούς έκρυβαν τó μισό πρόσωπο κι' άφηναν έλεύθερα μονάχα τά μάτια. Σάν ένας καλογυμνασμένος στρατός οι σκιές σκόρπισαν δεξιά κι' άριστερά. Ίσκιιοι φορτωμένοι αύτάματα σκαρφώλωσαν στά σταματημένα

βαγόνια. "Άλλοι άναρριχήθηκαν στο διαμήρισμα του μη κανοδηγού. Πολλοί, οι περισσότεροι κατευθύνθηκαν με τη βοήθεια ενός φορητού προβολέα προς το πίσω μέρος της άμαξοστοιχίας και άνασκόληψαν τὸ 323 βαγόνι. "Εκεί μαζεύτηκαν οι περισσότεροι. Πίσω όμως άπ' όλους αυτούς ήταν και πολλοί άλλοι που έμειναν ασάλευτα μέσα στα δέντρα πλάι σε βαρειά πολυβάλα που είχαν σταθή εκεί και σημάδευαν με τις σκοτεινές τους κάννες τὸ τραίνο. Λίγο πιο πέρα ξεχωρίζαν μεγάλα φορητά αυτοκίνητα. Μ' αυτά τὰ αυτοκίνητα έπρεπε νάχε φτάσει όλος αυτός ὁ ώπλισμένος στρατός τῶν άνθρώπων με τὰ σκεπασμένα πρόσωπα στο δάσος.

Ξαφνικά άκούστηκε μία βαρειά φωνή. "Η φωνή προερχόταν από κάποιο μεγάλο που υπήρχε μέσα σ' ένα από τὰ φορητά καμιόνια.

— Προσοχή! Προσοχή! Είδοποιούνται οι έπιβάτες και τὸ προσωπικό τῆς άμαξοστοιχίας νὰ παραμείνουν στις θέσεις τους. Κάθε παραβάτης θά πληρώνη με τὴ ζωή του τὴν άτυπακή. "Όλο κληρο τὸ Γαλάζιο Έξπρές. είναι περικυλιωμένο και κανείς δέν πρόκειται νὰ ξεφύγη. Οι άνδρες μου έχουν διαπαγή νὰ πυροβολούν σε κάθε σκόπιμη κίνηση. Προσοχή! Προσοχή! "Όλοι οι έπιβάται νὰ παραμείνουν στις θέσεις τους. "Όσοι έχουν μυαλό και δέν θέλουν νὰ πα-

ραστήσουν τους έξυπνους δέν έχουν νὰ φοβηθούν τίποτα.

Μέσα στα βαγόνια ὁ πανικός, ύστερα άπ' αὐτὴ τὴν προειδοποίησι, έγινε μεγάλυτερος. Γυναίκες λιποθύμησαν και άντρες έπαθαν νευρική κρίσι. "Υστερικές κραυγές ακούστηκαν και δυὸ—τρεις δοκίμισαν νὰ πηδήσουν από κάποιο παράθυρο. Σχεδόν άμέσως ὁ άέρας γέμισε θροντές. "Ακούστηκε τὸ κρατάλισμα ενός μυδραλιοβόλου και οι τρεις έπιβάτες έπεσαν προς τὰ πίσω με θρυμματισμένα κρανια.

— Είναι φοβερό! Πέσαμε στα χέρια ενός συντάγματος γκάνγκστερ!, εἶπε κάποιος σκουπίζοντας τὸ ιδρωμένο φαλακρό κεφάλι του μ' ένα μεταξωτὸ μαντήλι. Θά μᾶς ληστέψουν και θά μᾶς σφάζουν!

"Αλλά κανείς δέν είχε ὁρεξι νὰ τοῦ άπαντήσει. "Όλοι είχαν γίνει χλωμοὶ και έτρεμαν, γιατί σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ οι ώπλισμένοι συμμορίτες χωρισμένοι σε ομάδες με τὸ δάκτυλο στην σκανδάλη τῶν αυτομάτων άρχισαν νὰ άρμουν στα βαγόνια. "Ενας από κάθε ομάδα πήγαμε μπροστά. Εἶχε κι' αυτός ὁπως κι' οι άλλοι σκεπασμένο τὸ μισὸ πρόσωπο μ' ένα μαντήλι. Τρεις άλλοι με ετοιμα τὰ όπλα ακολουθοῦσαν.

— Κυρίες και κύριοι! εἶπε με σαρκασμὸ ὁ πρώτος προτεινοντας μία άνοιχτὴ βαλίτσα που κρατοῦσε. Τὰ χρυ-

σαφικά σας και τὰ πορτοφόλια σας ἐδῶ. Ὅποιος ἔχει ἀντίγραφοι νὰ μᾶς τὸ πῆ γιὰ νὰ τὸ ξέρουμε.

Κανείς φυσικά δὲν εἶχε ἀντίγραφοι και κανείς δὲν τολμοῦσε νὰ ἀρνηθῆ. Μπριγιάν, πολύτιμα κοσμήματα, δαχτυλίδια, σκουλαρίκια, βοαχιόλια, περιδέραια ἀπὸ ἀληθινὰ μαργαριτάρια ἄρχισαν νὰ πέφτουν στὴν ἀνοιχτὴ βαλίτσα.

— Ἡ βαλίτσα πρέπει νὰ γεμίσει, κυρίες και κύριοι! γκορίνασε ὁ συμμορίτης. Σὲ κάθε σαγόνι κάνει περίπατο και μιὰ τέτοια βαλίτσα. Ὅλες πρέπει νὰ γεμίσουν και μάλιστα πολὺ σύντομα, γιατί εἴμαστε βιαστικοί.

Ἔνα ἀκόμη
ἔγκλημα...

ΟΙ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡ, πού εἶχαν φτάσει σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ στὸ σαγόνι 323, μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν τὰ δυὸ μεγάλα κιβώτια τῆς χρηματοπαραστολῆς τῆς Νάσιοναλ Μπάγκ, εἶχαν ἀρχίσει μιὰ ἀγρία μάχη μετὰ τοὺς συνοδοὺς φύλακες. Ἡ πρώτη ἐπιθεσι ἀποκρούσθηκε μετὰ μιὰ ὁμοβροντία και πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες κυλίστηκαν νεκροὶ στὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ ἡ ἀντεπίθεσι λύγισε τὴν ἀντίστασι τους και ὕστερα ἀπὸ λίγο οἱ ἀστυφύλακες παλεύοντας, ἠρωϊκά μετὰ δεκαπλάσιους γκάνγκστερ, ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν γαζωμένοι ἀπὸ τὶς σφαίρες πού ἐπεφταν βροχὴ ἀπάνω τους.

Ἐγινε γιὰ μιὰ στιγμή ἡσυχία και οἱ γκάνγκστερ σκαρφάλωσαν στὸ σαγόνι. Μετρημένες κινήσεις, πού ἔδειχναν ἐπιμελημένη προετοιμασία, ἀνασήκωσαν τὰ δυὸ σιδερένια κιβώτια τὰ γεμάτα δεσμίδες δολλαρίων και τὰ μετέφεραν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ φορητὰ αὐτοκίνητα πού περιμέναν μέσα στὸ δάσος. Τὴν ἴδια περίπου ὥρα πήδησαν ἀπὸ τὰ σαγόνια κι' οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι μετὰ τὶς γεμάτες κοσμήματα και χοήματα βαλίτσες και σάλτασαν ἐπάνω κι' αὐτοί. Τὰ ἀμάξια ξεκίνησαν μετὰ θόρυβο τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, πέρασαν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς ἀμαξοστοιχίας και γάθηκαν στὸ βάθος τῆς κοιλάδος.

— Τί καθάμαστε λοιπὸν ἐδῶ!, οὐρλιαξε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες, δταν τὰ αὐτοκίνητα μετὰ τοὺς γκάνγκστερ ἔπαψαν νὰ φαίνονται! Δὲν πιστεύω νὰ μείνουμε ἐπ' ἀπειρον ἐδῶ!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς περισσότεροι θαρραλοὺς ἀποφάσισαν νὰ προχωρήσουν στὸ πρῶτο σαγόνι και νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν μηχανοδηγὸ νὰ βάλῃ σὲ κίνησι τὸ τραῖνο. Τρέχοντας μπῆκαν στὸ διαμέρισμα διακυβερνήσεως ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἔμειναν ἀσάλευτοι σὰ νὰ τοὺς χτύπησε κεραυνός. Στὸ πάτωμα μετὰ δυὸ μαχαίριες στὸ στήθος ὁ καθένας μετὰ μιὰ παγωμένη ἔκφρασι στὸ βλέμμα ἦταν νεκροὶ ὁ μηχανικός Τζόζεφ Μπάρτον και ὁ νεαρός μαθητευόμενος

μηχανικός Μάτια.

— Είμαστε ήλιθιοι δλοι!, γρύλλισε κάποιος κύριος με σπόρ κροτούμι όταν οι δυο τολμηροί επέστρεψαν στο θα γόνι και ανέφεραν το άνατρι χιαστικό θέαμα που αντίκρυσαν. Δεν έπρεπε να τους αφήσουμε να μάς ληστέψουν. Όλοι φερθήκαμε ήλιθια.

**Ο Τζόε Ντίκ
έν δράσει!**

Ο ΛΟΙ είχαν φερθή ήλιθια πλην ενός. Και αυτός ο ένας ήταν ο θρυλικός Τζόε Ντίκ ο δαιμόνιος ντέ τακτιβ και διάσημος κακουργακωνηγός, που ταξίδευε ιγκόνιτο μέσα στο Γαλάζιο Έξπρες στο Σάν Φραντζίσκο. Ο Τζόε Ντίκ κάπνιζε ένα άκριβο πούρο ύστερα από ένα υπέροχο δείπνο στο θαγκόν ρεστωράν, και θαύμαζε μέσα από το κρύσταλλο το τοπίο που διέσχιζε με τα χύτητα εκατό χιλιομέτρων ή μεγάλη άμαξοστοιχία. Ήταν πραγματικά μια θαυμάσια βραδιά και όλα είχαν πάρει ένα άπαλλο άσημένιο χρώμα κάτω από το φώς του φεγγαριού. Στο Σάν Φραντζίσκο τον περίμενε ή Λύντια Τάρεν, το πιό δμορφο κορίτσι του κόσμου, ή γλυκειά άραβωνιαστικιά του. Ύστερα από την περιπέτεια που είχε με την συμμορία του Άλαν Μπρούκς (*), ή Λύντια, ή τραγουδίστρια με την

υπέροχη φωνή, έκανε ένα ταξίδι στο Σάν Φραντζίσκο, όπου είχε μια γραφική βίλλα στις άκτες του Ειρηνικού.

— Χρειάζεστε ύστερα από την τραγική περιπέτεια σας, τής είπαν οι γιατροί, άνάπαυσι. Κάνετε ένα ταξιδάκι να ήρεμήσουν τα νεύρα σας.

Η Λύντια άκουσε τις συμβουλές των γιατρών και τώρα βρισκόταν στο Σάν Φραντζίσκο. Οι δυο εβδομάδες που είχε να τη δη ή Τζόε Ντίκ του είχαν φανη σαν δυο αλόκληροι αιώνες. Γι' αυτό τώρα που το τραίνο δλοένα κατάπινε τα χιλιόμετρα ένοιωθε πολύ εύτυχισμένος. Κάθε ώρα που περνούσε τον έφερε και πιό κοντά στην άγαπημένη του. Δεν υπήρχε πιό δμορφο κορίτσι στη γη! Έπρεπε γι' αυτό το λόγο να παντρευτούν όσο γινόταν πιό γρήγορα.

Ξοφνικά όλες τούτες οι δμορφες σκέψεις που έκανε θρυμματίστηκαν. Είχε την αίσθησι πως έγινε σεισμός. Το τραίνο τραντάχτηκε σα να το σταμάτησε άπτόμα το χέρι ενός γίγαντα. Τινάγτηκε από τη θέσι που καθόταν κι' έπεσε. Το άκριβο πούρο έφυγε από τα χείρια του. Άκουσε θάρυβο από γυναικά που θρυμματίζονταν γύρω του και στ' αυτιά του έφτασαν ξεφωνητά γυναικών και άνδρών. Έτοξευε ποδς το άριστερό παπούτσι. Με ένα βλέμμα που έοριξε προς τα έξω άντελήφθη πως κά-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του «Τζόε Ντίκ» με τον τίτλο: «Η άδίκησις των γκάνγκστερ».

τι πρωτοφανές είχε συμβῆ. Τὸ τράινο εἶχε ἀφήσει τὴν εὐθεία τῶν σιδηροτροχιῶν καὶ εἶχε μπη μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ δάσος προχωρώντας γιὰ ἓνα μικρὸ διάστημα με ἑλαττωμένη ταχύτητα. Ὑστερα τὸ τράινο σταμάτησε. Τὸ ἐξασκημένο μάτι του ξεχώρισε σκιές νὰ κινούνται μέσα στὸ σκοτάδι. Οἱ σκιές κρατούσαν αὐτόματα.

Δὲν χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ. Τὸ τράινο, ἀγνωστο με ποῖό τρόπο, εἶχε ἀλλάξει πορεία καὶ τώρα, στοματούσε μέσα στὸ ἔρημο αὐτὸ δάσος, δεχόταν τὴν ἐπίθεσι μιάς ὀλόκληρης στρατιάς γκάνγκστερ. Δὲν ἦταν ὥρα νὰ κάθεται τώρα νὰ ἐξετάζῃ λεπτομέρειες νὰ βρῆ τὴν τάξη λεπτομέρειες νὰ βρῆ τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί. Ἔνα ἦταν τὸ γεγονός. Ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιά σπουδαία καὶ θαυμασία προπαρασκευασμένη παγίδα.

Εἶδε τὶς σκιές νὰ πλησιάζουν. Φούχτιασε τὸ πιστόλι ποὺ κρεμόταν στὴ θήκη τῆς μασχάλῃς του καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα ποὺ βρέθηκε μπροστά του, τὴν ἀνοίξε πήδησε καὶ ρίχτηκε στὸ ἔδαφος. Ἐπεσε με τὴν κοιλιά στὸ ὑγρὸ χῶμα καὶ περίμενε. Ἄκουσε βήματα πλάι του. Ἦταν μιά ομάδα ἀπὸ δέκα. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε φορτωθῆ στὸν ὤμο του ἓνα πολυβόλο. Σύρθηκε σὰ φίδι κάτω ἀπὸ τὸ τράινο καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιά ρόδα. Ἀπὸ ἐκεῖ μπορούσε νὰ παρακολουθῆσει, χωρὶς νὰ

τὸν βλέπουν, τοὺς συμμορίτες. Τοὺς εἶδε ποὺ ἔστησαν τὸ πολυβόλο, ἔτοιμοι νὰ ρίξουν στὴν πρώτη ὑποπτη κίνησι ποὺ θὰ ἔβλεπαν. Ἄναρρίγησε. Θὰ ἦταν μιά τρέλλα νὰ τὰ βάλῃ μαζί τους Ἔπρεπε νὰ βρῆ κάποιον ἄλλο τρόπο ἀποτελεσματικῆς δράσεως. Μιά κατὰ μέτωπο ἐπίθεσι δὲν θὰ ὠφελοῦσε σέ τίποτα. Οἱ γκάνγκστερ με μιά ριπή θὰ τὸν ἔβγαζαν ἐκτὸς μάχῃς. Τὸ βλέμμα του ἄφησε τοὺς συμμορίτες με τὸ πολυβόλο καὶ διέγραψε ἓνα διαστικτὸ τόξο στὰ γύρω. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ τράινου τὰ ποάγματα ἦταν χειρότερα. Οἱ ἄνθρωποι με τὰ σκεπασμένα πρόσωπα ἔπρεπε νὰ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ ἓκατό. Σὲ μιά στιγμή ἔκουσε τὴ βασιεῖα φωνὴ ποὺ μιλούσε ἀπὸ τὸ μεγάφωνο εἰδοποιώντας τοὺς ἐπιβάτες νὰ μὴν ἀντιδράσουν. Ὑστερα ἔκουσε τὶς ὑστερικές κραυγὲς καὶ τοὺς πυροβολισμούς. Τοῦ ἦταν εὐκολο νὰ μαντέψῃ τί συνέβαινε. Οἱ ληστές ἀπογύμνωσαν τοὺς ἐπιβάτες.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔσφιξε τὰ δόντια. Ἦταν φοβερὸ γι' αὐτὸν νὰ μένῃ καθηλωμένος στὸ ἔδαφος κάτω ἀπὸ τὸ τράινο χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ προσφέρῃ βοήθεια στὰ θύματα.

Ὁ σωφὲρ τοῦ τελευταίου καμιονιοῦ...

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ του ξαφνικά πήρε ἐκεῖνο τὸ γνῶριμο χῶμα τοῦ ἀτσάλιου ποὺ ἔκανε δσοὺς τὸ ἄν

τίκρυσαν να τρέμουν. 'Ο Τζόε Ντικ θα έπαιζε πάλι απόψε κορώνα—γράμματα τη ζωή του, βάζοντας σ' εφαρμογή ένα τολμηρό σχέδιο. "Ετσι κι' αλλιώς ήταν αδύνατο να ματαιώσει τη ληστρική επίθεση. Θα έκανε όμως κάτι άλλο, κάτι ίσως καλύτερο. 'Ανάμεσα στα δέντρα, ξεχώρισε τόν σκοτεινό όγκο τών φορητών αυτοκινήτων. "Αν μπορούσε να τρυπήσει μέσα σ' ένα από αυτά, ίσως κατάφερε να μάθει πού είχαν το στέκι τους αυτοί οι σατανικοί γκάνγκστερ. Με προφύλαξεις άρχισε να γλιστρήει κάτω από το τρένο. "Όταν έφτασε στο τελευταίο βαγόνι στάθηκε. Με άγρυπνο βλέμμα ζύγισε την κατάσταση και υπελόγησε την απόστασι πού τόν χώριζε από μιά πυκνή συστάδα δέντρων. "Επρεπε αυτή η απόστασι να καλυφθή με δυο μονάχα πηδήματα σε τρόπο πού να μην προφτάσουν, και σε περίπτωση ακόμη πού θα τόν έβλεπαν οι κακοποιοί, να τόν γαζώσουν με τὰ αυτόματά τους. "Αν δέν τόν έβλεπαν τόσο το καλύτερο. Θα κινιόταν σαν φάντασμα ανάμεσα στα δέντρα και όλα τὰ άλλα θα γίνονταν με τη σειρά τους.

Περίμενε λίγο. Οί γκάνγκστερ ήταν πολύ απασχολημένοι τώρα με τη μάχη πού έδιναν με τούς φύλακες της χρηματοποστολής. Αυτή η ευκαιρία ήταν μοναδική. Πραγματοποίησε τὰ δυο πηδήματα πού είχε λογαριάσει. Τρύ-

πωσε ανάμεσα στα δέντρα και στάθηκε κρατώντας την αναπνοή του. Τίποτα δέν έγινε! Δέν τόν είχαν άτιληφθή. 'Η καρδιά του χτύπησε χαρούμενα.

Τώρα άρχισε να προχωρή με προφυλάξεις προς τὰ καμιόνια. Τὰ καμιόνια ήταν στη σειρά. Τὰ ένα πίσω από τὸ άλλο με πρόσωπο προς τήν κοιλάδα. Κατάλαβε ότι μ' αυτή τη σειρά θα ξεκινούσαν όταν τελείωνε η ληστρική επίθεση. Διάλεξε τὸ τελευταίο τῆς σειράς. 'Ακουμπισμένος στο βολάν, με σκεπασμένο τὸ πρόσωπο από ένα μαύρο μαντήλι, ὁ σωφέρ είχε στρέψει ὅλη τήν προσοχή του προς τὸ μέρος τοῦ τρένου. Αυτό άρεσε στον Τζόε Ντικ. Είχε με τὸ μέρος του τὸ στοιχείο τοῦ αἰφνιδιασμοῦ κι' αυτό ήταν τὸ μισὸ τῆς ἐπιτυχίας. Με δῆμα γάτας και σφιγγοντας τὸ περίστροφο ανάμεσα στα δάχτυλά του, πλησίασε σκυφτός τὸ καμιόνι. "Όταν έφτασε στη θέση τοῦ σωφέρ πραγματοποίησε ένα ἀπίστευτα κεραινοβάλο σάλτο. Μέσα σε λιγώτερα από τρία δευτερόλεπτα πήδησε στα μαρσιπέ, άνοιξε με φούρια τήν πόρτα και ρίχτηκε στη ραχή τοῦ σωφέρ σαν τίγρις. Τὸ ὄπλισμένο χέρι του κινήθηκε σαν άστραπή. 'Ο συμμορίτης δοκίμασε να γυρίση μὰ δέν πρόφτασε. 'Η λαιβή τοῦ πιστολιοῦ τοῦ ντέτεκτιβ βρόντησε σαν άστροπελέκι στο κρανίο του κι' άκούστηκε ἔ-

νας ξερός κρότος δστών που σπάνε. 'Ο γκάνγκστερ δόγγησε ύπάκωφα κι' έγγειρε προς τὰ εμπρός. Τὸν ἄρπαξε πρὶν πέσει καὶ τὸν τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

Τὸν ἔσυρε πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα θάμνων καὶ τὸν ἄφησε. "Ἄν εἶχε καιρὸ ἐκεῖ μέσα στὸ σκοτάδι, θὰ ἔκανε μιὰ δουλειὰ που ἦταν ἕνα ἀπλό παιχιδάκι γὰρ τὸν Τζόε Ντίκ. Μὲ τὶς πλαστικὲς οὐσίεσ που εἶχε πάντα μαζί του θὰ ἀλλάζε μέσα σὲ λίγα λεπτά τὸ πρόσωπό του κι' ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη θὰ ἔπαιρνε τὴ μορφή του σωφὲρ συμμορίτη. Ἄλλὰ δὲν εἶχε καιρὸ. Ἄρπαξε τὸ καπέλλο του καὶ τράβηξε τὸ μαῦρο μαντήλι που σκέπαζε τὸ πρόσωπό του. Φόρεσε τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι καὶ τὸ μαῦρο μαντήλι ἀπὸ πρόσωπο κι' ἔτρεξε στὸ αὐτοκίνητο. Εὐτυχῶσ που πρόλαβε. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ἦταν πολὺ ἄργά. Δὲν εἶχε καλὰ—καλὰ καθήσει στὴ θέσι του σωφὲρ, ὅταν φάνηκαν τρέχοντες πρὸς τὸ αὐτοκίνητο μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες. 'Ο ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσε μιὰ μεγάλη βαλίτσα που φαινόταν ἄρκετὰ βαρειά.

— Ἡ δουλειὰ τελείωσε φίνα, Πέρσυ!, τοῦ φώναξε ἕκείνος μὲ τὴ βαλίτσα. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἄλλοι θὰ ζοῦμε σὺν μαχαραγιαῖδες!

'Ο Τζόε Ντίκ κατάλαβε ὅτι ὁ Πέρσυ ἦταν τὸ ὄνομα του σωφὲρ. Κούνησε τὸ κεφάλι ἐπιδοκιμαστικὰ καὶ εἶπε προσπαθώντας νὰ ἀλλάξη

τὴ φωνή του.

— Τοὺς κανονίσαμε μιὰ χαρὰ!

Παιχιδὶ
μὲ τὸ θάνατο...

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ λίγα λεπτά τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα ξεκίνησαν φερτὼμένα μὲ τοὺς συμμορίτες καὶ τὰ κλοπιμαῖα. 'Ο Τζόε Ντίκ ἀκολούθησε τελευταίος στὴ σειρά ἀηγώνωντας τὸ ἄμαξι μεσα στὸ ὅποιο τοποθετήθηκαν οἱ βαλίτσες μὲ τὰ κοσμήματα καὶ τὰ πορτοφόλια τῶν ἐπιβατῶν τοῦ Γαλάζιου Ἐξπρές. Στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου εἶχαν ἐπιβίβασθῆ καὶ δέκα ἀπὸ τοὺς γκάνγκστερ. Δίπλα στὸν ντέτεκτιβ καθόταν ἕνας μεγαλόσωμος ἄντρας. Εἶχε σκεπασμένο κι' αὐτὸς ὅπως κι' οἱ ἄλλοι τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα μαῦρο μαντήλι. Ἦταν πολὺ φλύαρος κι' ὄλο μιλοῦσε γιὰ τὴν «ἐπιχείρησι».

— Τί τὰ θέσ!, εἶπε. Τ' ἀφεντικὸ εἶναι ἀποσίδα σὲ κάτι τέτοια! 'Ο Μάικλ Κέρτις μπορεὶ νὰ εἶναι κουτσός, ἔχει ὅμως μυαλὸ που δουλεύει σὺν ξυραφί!

'Ο Τζόε Ντίκ ἀνασκήρτησε. Αὐτὸ τὸ ὄνομα Μάικλ Κέρτις κάπου τὸ εἶχε ξανακούσει. Τούτῃ τὴ στιγμή ὅμως δὲν μπορούσε νὰ θυμηθῆ τοῦ ἀκριβῶσ. Σημείωσε αὐτὸ τὸ ὄνομα στὸ μυαλὸ του καὶ δὲν μίλησε. Φαινόταν προσηλωμένος στὴν ὁδήγησι του αὐτοκινήτου καὶ ἀπέφυγε νὰ μιλήσῃ. Σὲ ἄλλες περιπτώσεσ γινόταν κι' αὐτὸς φλύαρος ἄν τὸ καλοῦσε ἢ περιστασι. Ἦξερε νὰ ἀλλάξη ὁ-

χι μονάχα τὸ πρόσωπό του ἀλλὰ καὶ νὰ μιμῆται στὴν ἐντέλεια τὴν φωνὴ ἐκείνων ποὺ ὑπεδύετο. Τώρα ὁμως δὲ μπορούσε νὰ μιμηθῆ μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν εἶχε ἀκούσει. Γιατί ὅταν ὁ σωφὲρ δέχτηκε τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσί του δὲν πρόφτασε νὰ βγάλῃ λέξι.

— Μὴ μοῦ πῆς, Πέρσυ, ὅτι τὸ ἀφεντικὸ δὲν ἔχει μιὰ λὸ σὰν ξυράφι!, συνέχισε ὁ ἄλλος. Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ σκεφτῆ καὶ νὰ ὀργανώσῃ ἓνα τέτοιο κὸλπο; Κανεὶς! Μονάχα ὁ Μάικλ Κέρτις ξέρει νὰ κατεβάξῃ ἰδέες ποὺ

Ὁ γτέκτιβ Τζέι Ντικ δέχτηκε κατὰστηθα μιὰ रिπη πολυδόλου καὶ κλονίστηκε.

φέρνουν πολλά λεφτά! "Όταν μάς πρωτοέκανε κουβέντα γι' αυτή τή δουλειά, όλοι είπαμε πώς είχε τρελλαθή ξαφνικά. "Υστερα όμως σιγά—σιγά μπήκαμε στο νόημα. "Άλλες δυό τέτοιες δουλειές να σκαρώσουμε και λύσαμε τὸ πρόβλημα. "Εγώ τουλάχιστο θά τὴν ἀράξω στὸ Μεξικό μὲ τὸ κορίτσι μου και θά περάσω ζωὴ χαρισάμενη.

Σταμάτησε νὰ μιλάει κι' ἔβγαλε τὸ πακέτο του μὲ τὰ τσιγάρα. Ὁ Τζόε ἔρριξε μιὰ γοργή ματιὰ πρὸς τὸ μέρος του. Τὰ πράγματα πηγαίαν καλά ὡς ἐδῶ. Ἔϊχαν διασχίσει τὴν κοιλάδα πραγματοποιώντας ἕνα μεγάλο κύκλο και τώρα τὰ αὐτοκίνητα εἶχαν πάρει κατεύθυνσι πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἡ φωλιά τῆς συμμορίας λοιπὸν βρισκόταν ἐκεῖ. Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα και τὸ φεγγάρι εἶχε χαθῆ. Ὅλα τὰ γύρω εἶχαν βουτηχθῆ στὸ σκοτάδι. Θά χρειάζονταν τρεῖς τουλάχιστον ἀκόμα ὄρες νὰ φτάσουν στὴ Νέα Ὑόρκη. "Αν δὲν τὸν ὑπομιάζονταν ὡς τὸ τέλος θά κέρδιζε τὸ παιχνίδι.

— Πάρε τσιγάρο, Πέρσου!

Ὁ ντέτεκτιβ ἄπλωσε τὸ δεξί του χέρι και πήρε τσιγάρο ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο κρατούσε τὸ βολάν.

— Μὰ τί διάλογο ἔπαθες, Πέρσου; ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ συμμορίτης πού καθόταν διπλα του. Τί τὴ φοράς ἀκόμα αὐτὴ τὴ μαύρη μουτσούνα; Ἔχασες τί μᾶς εἶπε τὸ ἀφεντικό; Ἡ μουτσούνα ἦταν μο-

νάχα γιὰ τὴν ὥρα πού βρισκάμαστε κοντὰ στὸ τραῖνο.

Ὁ Τζόε Ντικ ἔκλωσε τὴν καρδιά του ἔτοιμη νὰ σταματήσει. Ὁ συμμορίτης εἶχε βγάλει πραγματικὰ τὸ μαύρο μαντήλι πού του σκέπαζε τὸ πρόσωπο. "Ἐπρεπε φυσικὰ νὰ ἔχη βγάλει κι' αὐτὸς τὸ δικό του. Ἀλλὰ τότε θά ἀναποδογύριζαν ὅλα τὰ σχέδιά του. Παρακαλοῦντας τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα ἦταν σίγουρος πὼς θά ἔφτανε στὴ φωλιά τῆς συμμορίας. "Υστερα θά εὔρισκε ἕναν τρόπο νὰ τὸ σκάσει και μ' ἕνα τηλεφώνημα στὸν φίλο του τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Λέμμο Τόρενσον ὅλα θά ἔπαιρναν αἴσιο τέλος. Οἱ ἀστυνομικοὶ θά μπλοκάριζαν τὴ φωλιά τῶν συμμοριτῶν και οἱ φυλακὲς θά γέμιζαν ἀπὸ καθάρματα. "Ὅμως νὰ πού τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δεῖξη τὸ πρόσωπό του. Δὲν ἔκανε καμμιά κίνησι. Ἦταν σὰ νὰ μὴν ἄκουσε. Τὸ αὐτοκίνητο ταξίδευε τώρα σ' ἕνα στενὸ δρόμο πλαίϊ σὲ μιὰ βαθεῖα και ἀπότομη χαράδρα. "Ένας κακὸς χειρισμὸς και ὀλόκληρο τὰ ἀμάξι θά κατρακυλοῦσε στὸ γκρεμὸ. Εἶδε ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν τὸν συνέφερε.

— Βγάλε λοιπὸν αὐτὴ τὴ μαύρη μουτσούνα ἀπὸ τὰ μούτρα σου, Πέρσου!, ξαναεἶπε ὁ συμμορίτης. Δὲν τὴ βαρέθηκες ἀκόμα;

Κι' ἐπειδὴ ὁ ντέτεκτιβ και πάλι δὲν φάνηκε νὰ ἀκούη, ἐκεῖνος ἄπλωσε τὸ χέρι του και τράβηξε τὸ μαύρο μαν-

τήλι από το πρόσωπό του. Ο Τζόε Ντίκ τότε κατάλαβε πώς όλα είχαν τελειώσει. Πάτησε το φρένο και το άμαξι σταμάτησε. Την ίδια στιγμή ο συμμορίτης με το μαντήλι στο χέρι γούρλωσε τα μάτια του αντικρίζοντας το πρόσωπό του.

—Ποιός διάολος είσαι εσύ; μούγγρισε κι' έφερε το χέρι στην τσέπη του να πιάσει το πιστόλι του. Γιατί έσυ δέβαια δεν είσαι ο Πέρσυ! Σίγουρα πρέπει να είσαι κανάνας σπιούνος τής αστυνομίας.

Η γροθιά του ντέτεκτιβ κινήθηκε γοργά. Είδε το πιστόλι να άστράφτη στα χέρια του συμμορίτη κι' έσκυψε. Άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Την ίδια στιγμή η γροθιά του τιναχτήκε σαν άστροπελέκι κι' έπεσε βαρεία ανάμεσα στα δυο φρύδια του συμμορίτη. Ο συμμορίτης έγειρε προς τα πίσω ούρλιαζοντας από τον πόνο. Ο Τζόε Ντίκ με μιιά λαβή Ζίου—Ζίτσου έκανε τα δάχτυλά του που κρατούσαν το πιστόλι να παραλύσουν. Το πιστόλι έπεσε στα πάδια του. Άλλα ό γκάνγκστερ άφριζοντας από λύσσα κατάφερε να άποφύγη μιιά δεύτερη γροθιά. Ωρμήσε κι' άγκάλιασε τον ντέτεκτιβ.

— Έδώ παιδιά!, φώναξε γυρίζοντας προς το πίσω μέρος του αυτοκινήτου που βρίσκονταν οι άλλοι συμμορίτες. Έδώ παιδιά!

Άλλα δεν ήταν άνάγκη

να φωνάξει για να τρέξουν να τον βοηθήσουν. Οι συμμορίτες ξαφνιασμένοι από το άπτόμο σταμάτημα του αυτοκινήτου είχαν πηδήσει κι' όβλας έξω από αυτό κι' έτρεχαν προς το μέρος του σωφέρ. Είδαν τους δυο άντρες να παλεύουν και σάστισαν. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί συμβαίνει. Ο ντέτεκτιβ καθώς πάλυε να ξεφύγη από τη θανάσιμη περίπτωση του συμμορίτη τους είχε γυρίσει τη ράχη του. Δεν είδαν το πρόσωπό του. Νόμισαν πως ό σωφέρ ό Πέρσυ—ό Τζόε φορούσε τη ρεπούμπλικα του Πέρσυ—είχε πια στή με τον συμμορίτη για κάποιον άγνωστο λόγο. Δεν μπορούσαν να φανταστούν τί συνέβαινε πραγματικά.

—Ντροπή, παιδιά, να μάλανετε!, φώναξαν μερικοί. Ντροπή!

Ο συμμορίτης που κρατούσε τον ντέτεκτιβ άνοιξε το στόμα του κάπι να πη.Μά ό Τζόε Ντίκ καταβάλλοντας μιιά άπεγνωσμένη προσπάθεια ξεφύγε και τίναξε τη γροθιά του προς τα έμπρός. Η γροθιά θρόνησε σα σιδερένιο σφυρι στο σαγόνι του γκάνγκστερ και ό γκάνγκστερ έφτυσε αίμα και δόντια. Άκολούθησε ένα άγριο λάκτισμα στο στομάχι και ό συμμορίτης διπλώθηκε στα δυο και σωριάστηκε. Όλα αυτά έγιναν μέσα σε διάσημα λιγώτερο από δυο δευτερόλεπτα. Οι άλλοι συμμορίτες σαοτισμένοι δεν είχαν

προφτάσει να επέμβουν. 'Ο υπάτεκτιβ κινήθηκε γοργά. 'Επρεπε να γλυστρήσει πριν αντιληφθούν την αλήθεια. 'Ανοιξε την αντίθετη πόρτα και πήδησε από το αὐτακίνητο. Πίσω του ἀκούστηκαν κραυγές:

— Πιάστε τον! Δὲν εἶναι ὁ Πέρσυ!

Εἶδε γλώσσες φωτιάς μέσα σπὸ σκοτάδι καὶ ἄκουσε ἐκπυροσκορήσεις. Τὸν κυνηγοῦσαν καὶ πυροβολοῦσαν ἐναντίον του. 'Ετρεχε. Τρέχοντες στεκόταν κάθε τόσο καὶ ἀντιπυροβολοῦσε. Οἱ σφαῖρες σφύριζαν σὰν φίδια δεξιά κι' ἀριστερά. Γύρισε καὶ ξαναπυροβόλησε. Τὸ χέρι του σταθερὸ σημάδεψε καὶ τὸ δάχτυλό του πιέζει τὴ σκανδάλη. Εἶδε δυὸ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες νὰ κυλιούνται στὸ χῶμα. Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκε μιὰ ριπή. 'Ενοιωσε τὶς σφαῖρες νὰ χτυποῦν ἀπάνω του. Τραντάχτηκε κι' αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατὸ πόνο στὸ στήθος. Τὰ χαρακτηριστικά του συσπίαστηκαν κι' ἔγειρε πρὸς τὰ πλάγια. Πίσω του ἦταν ἡ χαράδρα. 'Εβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας καὶ δοκίμισε νὰ ξαναβρῆ τὴν ἰσορροπία του. 'Άλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Κλονίστηκε καὶ κατρακύλησε στὸ βάραθρο.

Ἡ καταπληκτικὴ εἶδησις...

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ σὲ ἑκτακτες ἐκδόσεις καὶ μὲ χτυπητοὺς τίτλους ἀνέγραφαν τὴν καταπληκτικώ

τερη «ληστεία τοῦ αἰῶνος» ὅπως ἀποκαλοῦσαν τὴν γκανγκστερική ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ Γαλάζιου 'Εξπρές.

«Ἡ ταχεία ἀμαξοστοιχία Νέας 'Υόρκης—Σὰν Φραντζίσκο, ἔγραφαν οἱ ἔφημερίδες, ἦτο πλήρης ἐπιβατῶν καὶ ἐπὶ πλέον μετέφερε ποσὸν 8.000.000 δολλαρικῶν εἰς χαρτονομίσματα ἀποστελλόμενα ἐκ τοῦ κεντρικοῦ τῆς Νάσιαναλ Μπάγκ εἰς τὰ ὑποκαταστήματά της τοῦ 'Αγίου Φραντζίσκου. Τὰ χρήματα αὐτὰ περιήλθον εἰς χεῖρας τῶν γκάνγκστερ οἱ ὅποιοι ἐπέβαλλον ἄκτα φορητῶν αὐτοκινήτων. 'Εξ ἄλλου ἐληστεύθησαν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τῆς ἀμαξοστοιχίας. 'Απὸ πρόχειρους ὑπολογισμοὺς τὰ τιμολογῆ καὶ τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἀφαιρέθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ Γαλάζιου 'Εξπρές ἀντιπροσωπεύουν τὸ ποσὸν τῶν 10.000.000 δολλαρικῶν. Πολλοὶ ἀπὸ τὸ προσωπικὸν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ὅλοι οἱ ἄνδρες οἱ ὅποιοι συνώδευαν τὴν χρηματοποστολὴ τῆς τραπεζῆς καὶ ἄρκετοὶ ἐπιβάτες ἐφονεύθησαν ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἀπαίσιων κακούργων. Ἀρκετοὶ ἄνδρες καὶ πολλὰ γυναῖκες κόπαιδα ἐξ ἄλλου ὑπέστησαν νευρική κρίσι καὶ μετεφέρθησαν ἤδη πρὸς νοσηλεῖαν εἰς διαφόρους κλινικάς. 'Όλοι διηγοῦνται μὲ παραστατικὰς λεπτομέρειες τὴν γκανγκστερική ἐπίθεσι. Οἱ λησταὶ διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθοῦν εἶχαν σκεπασμένα τὰ πρόσωπά των μὲ μαύρα μαντήλια.

»Τὸ καταπληκτικότερον δῶλων ἄμως εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ἄγνωστοι συμμορίτες ἐπέτυχαν νὰ ἀκίνητο ποιήσουν τὸ τραῖνο. Παραπλεύρως τῆς κυρίας σιδηροδρομικῆς γραμμῆς εὐρίσκεται τὸ δάσος μὲ τοὺς καταρράκτες. Οἱ γκάνγκστερ ὑπεχρέωσαν τὴν ἀμαξοστοιχία νὰ στραφῆ καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος διὰ μίας ἀλλαγῆς τῶν σιδηροτροχιῶν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Ἀντέστρεψαν δηλαδὴ εἰς ἀρκετὸν μῆκος τὴν εὐθείαν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν καὶ τοποθέτησαντες νέας σιδηροτροχιάς αἱ ὁποῖαι ἔφερον εἰς τὸ δάσος ἐπέτυχαν τὴν πραγματοποιήσασιν τῆς ληστείας. Τὸ Γαλάζιο Ἐξπρές ταξίδευσεν μὲ ταχύτητα 100 περίπου χιλιομέτρων εὐρεθὲν ἀπροόπτως πρὸ τῆς δημιουργηθείσης ὑπὸ τῶν κακοποιῶν καμπῆς, ἔστριψεν αἰφνιδίως, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος καὶ σταμάτησε εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς δημοσίας ὁδοῦ. Εἰς τὸ ἐρημικὸν αὐτὸ μέρος οἱ γκάνγκστερ ἠδυνήθησαν νὰ «ἐργαστοῦν» μὲ τὴν ἡσυχίαν τους χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ καὶ νὰ ἀναχωρήσουν μὲ τὰ φορτηγὰ καμιόνια τῶν ἀνενόχλητοι συναποκομίζοντας καὶ τὴν ἐκ τῆς θρασυτάτης ληστείας λείαν των. Αἱ ὁστυνομικαὶ ἀρχαὶ πρέπει νὰ κινητοποιηθοῦν τὸ ταχύτερον διότι τοιαῦτα ἐγκλήματα δὲν πρέπει νὰ μένουν ἐπὶ μακρὸν ἀτιμώρητα. Ἐὰν ἡ ἀμερικανικὴ ἄστυνομία δὲν ἐ-

πιτύχῃ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ συλλάβῃ τοὺς δράστες τῆς γκάνγκστερικῆς αὐτῆς ἐνεργείας ὑπάρχει φόβος ὕστερα ἀπὸ λίγο νὰ γίνουμε μάρτυρες παρομοίας φύσεως ληστειῶν καὶ φόνων ἐντὸς αὐτῆς ταύτης τῆς Νέας Ὑόρκης».

Ὁ Τζέε Ντικ
ἐξαφανίζεται...

ΟΙΝΣΠΕΚΤΟΡ Λέμυ Τόρενσον ἀπέστρεψε κατάκοπος στὸ γραφεῖο του τὴν αὐτὴν μέρα τὸ βράδυ. Εἶχε πάει ὁ ἴδιος μὲ τοὺς πῖο ἐξυπνοὺς ντέτεκτιβ τῆς ὑπηρεσίας του στὸν τόπο ὅπου εἶχε διαπραχθῆ ἡ ληστεία τοῦ Γαλάζιου Ἐξπρές. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν ἀκόμα μερικὰ πτώματα συμμοριτῶν ἀπὸ ἐκείνους πού εἶχαν θερίσει μὲ τῆς σφαῖρες τῶν αὐτομάτων τους οἱ φύλακες συνοδοὶ τῆς χρηματαποστολῆς. Κανένας ἄμως ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἦταν σεσημασμένος. Ὅλοι ἦταν ἄγνωστα γιὰ τὴν ἄστυνομία πρόσωπα.

— Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς συμμορίας, μοιρομύρισε ὁ Τόρενσον, πῆρε πολλὰ μέτρα προνοσίας. Πρῶτα—πρῶτα κανεὶς ἀπὸ ἄλους αὐτοὺς δὲν εἶχε μαζί του ταυτότητα ἢ ἄλλα χαρτιὰ πού νὰ ἀποδεικνύουν τὴν ταυτότητά του. Ἐπειτα χρησιμοποίησε ἄγνωστα σ' ἑμᾶς πρόσωπα. Κι' αὐτὸ γιατί εἶχε ὑπ' ὄψιν του ὅτι ἡ «ἐπιχείρησι» θὰ εἶχε καὶ τοὺς νεκροὺς τῆς. Δὲν ἠθέλεε λοιπὸν νὰ ἀναγνωρι-

στούν οι νεκροί συμμορίτες του, γιατί έτσι υπήρχε φόβος ρωτώντας και έρειωνόταν να βρούμε τα ίχνη του.

Οι ειδικοί συνεκέντρωσαν τους κάλυκες των σφαιρών που είχαν πεταχτή κατά τη διάρκεια της ληστείας από τις κόννες των πιστολιών της συμμορίας. Κάπου βρήκαν πεταμένο κι' ένα καπέλλο. Επίσης κράτησαν και όλα τα μαυρά μαντήλια που βρέθηκαν στα πρόσωπα των νεκρών συμμοριτών.

— Ίσως μάθουμε από ποιο κατάστημα έχει αγοράστη τὸ μαύρο ύφασμα που χρησιμοποίησαν για τις μουτσούνες τους αυτά τα καθάρματα!, αναστέναξε ὁ ἱνσπέκτορ. Νά γίνει μιὰ σχετική έρευνα.

Δεκάδες αστυνομικοί ξεποδαριάστηκαν ὅλη τὴν ἡμέρα διασχίζοντας ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ρωτώντας σ' ὅλα τὰ καταστήματα. Τίποτα δὲν κατάφεραν νὰ μάθουν.

— Πολλὲς ἀγοράζουν μαυρά τώρα τελευταία, εἶπαν στοὺς αστυνομικοὺς οἱ ἔμποροι. Ὑστερὰ ἀπὸ τὸν πόλεμο ὅλες σχεδὸν οἱ γυναῖκες φοροῦν μαυρά γιατί οἱ πιὸ παλλὲς οἰκογένειες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πευθοῦν τοὺς δικούς τους πού χάθηκαν στὸν Εἰρηνικὸ καὶ στὴν Εὐρώπη.

Ὁ Τόρενσον ἀνέκρινε σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὅλους τοὺς ἐπιβάτες καὶ τὸ προσωπικὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας. Τίποτα

τὸ συγκεκριμένο δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ. Κανεὶς δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ δώσῃ μιὰ πληροφορία, ἔτσι σοβαρὸ στοιχεῖο πού θὰ βοηθοῦσε τὴν ἀστυνομία στὴν ἀνακάλυψη τῶν δραστῶν.

— Αὐτὴ ἡ ληστεία εἶναι ἀπὸ τὶς χειρότερες δουλειὲς πού ἔχω συναντήσῃ στὴν σταδιοδρομία μου ὡς ἀστυνομικοῦ!, γκρίνιαξε. Φαίνεται ὅτι πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει ἕνας σατανικὸς νοῦς.

Γύρισε ἀργὰ τὸ βράδυ κατὰκοπος στὸ γραφεῖο του. Ὁ νοῦς του ἦταν στὸν Τζέε Ντίκ. Μονάχα τούτος ὁ δαιμόνιος ντέτεκτιβ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μ' αὐτὸν τὸν σατανικὸ νοῦ. Τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει χωρίς τὸ ἀπόγευμα σπῆτι νου. Ἀλλὰ ὁ Τζέε Ντίκ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τοῦ φάνηκε μάλιστα κάπως περίεργο πού ὁ φίλος του ντέτεκτιβ δὲν εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸν τόπο τῆς ληστείας, ἀφοῦ ἡ γκανγκστερική αὐτὴ ἐπίθεσι εἶχε γίνει γνωστὴ ὄχι μονάχα στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀλλὰ στὸν κόσμον ὁλόκληρο, ἀπὸ τὰ τηλεγραφεῖα καὶ τῆς ἑκτακτῆς ἐκδόσεως τῶν ἡμερησίων. Εἶχε τὴν ἐλπίδα λοιπὸν ἀπόψε πῶς θὰ τὸν εὔρισκε σπῆτι. Ἐκανε ἕνα καινούργιο τηλεφώνημα. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν πῆρε ἀπάντησι. Κανεὶς δὲν βρισκόταν ἐκεῖ γὰ σγκώση τὸ ἀκουστικὸ.

— Ὁ Τζέε Ντίκ ἐξαφανίστηκε!, μουρμούρισε. Αὐτὸ μου φαίνεται πολὺ παράξε-

νο. 'Ο Τζόε δίνει πάντοτε τὸ παρὸν σ' ὅλες τὶς σοβαρὲς ὑποθέσεις. Αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισι του δὲν μοῦ ἀρέσει...

'Ο Ρούντυ ἐξηγεῖ
πῶς τὸν... δείρανε!

Ο ΡΟΥΝΤΥ Μπάθ, ὁ κρεμανταλάς βοηθός τοῦ ντέτεκτιβ Τζόε Ντίκ, ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιτετράωρο ἰατρικὴ περίθαλψι, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου, ὅπου εἶχε μεταφερθῆ μετὰ τὴν συμπίλο κὴ πού εἶχε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Βορρά μετὸν ἀνθρώπο πού φορούσε τὸ κόκκινο παπιγιόν. Τὸ ἀλογίσιο μούτρο του εἶχε γίνεϊ πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἀστείο. Ἡ μεγάλη μῆτη του ἦταν πρησμένη κι' εἶχε πάρει τὸ χρώμα τῆς μελιτζάνας. Τὰ μάτια του εἶχαν γίνεϊ μπλε μαρὲν ἀπὸ τὶς γροθιὲς πού εἶχε δεχτῆ. Τρία δόντια ἀπὸ τὴν ψευτικὴ μασέλλα του ἔλειπαν ἀπὸ τὴ θέσι τους. Τὸ ἀριστερὸ μάγουλό του ἦταν σὰν τοῦμπανο καὶ γενικῶς εἶχε ἀπεριήραπτα χάλια. Παρ' ὅλα τὰ χάλια του ὅμως αὐτὰ ὁ Ρούντυ Μπάθ ὁ μακροπάθης δὲν τόβαζε κάτω. Μιλοῦσε μετ' ὑπερηφάνεια γιὰ τό... ξύλο πού ἔφαγε. Οἱ ἀδελφὲς νοσοκόμες τὸν ἄκουγαν μετ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Τοῦ δίνω μία, ἔλεγε, καὶ τὸν κολλάω στὸν ἀπέναντι τοῖχο. Τρέχω καὶ τὸν ἀρπάζω καὶ τοῦ δίνω τὴ δεύτερη. Ἀρχισε νὰ κλαίη. Ἀλλὰ

ἐγὼ εἶμαι σκληρὸς ἄντρας καὶ δὲν μετ' συγχινῶν τὰ δάκρυα. Τοῦ ντρεσσάρω μία κλωτσιὰ στὸ καλάμι κι' ἄρχισε νὰ χορευτῆ μόμπο! Τότε τοῦ ρίχνωμαι στὰ γεμάτα. Δὲν πρόφτανε νὰ τὶς μετρήσῃ ὅσο πού ἔπεσε στὴ μέση ὁ κόσμος καὶ τὸν πήρε ἀπὸ τὰ χέρια μου.

— Καὶ ὕστερα; ρώτησε μιὰ κοκκινομάλλα νοσοκόμα.

— Ὑστερα ἔμένα μετ' ἔφρανε σηκωτὸ ἐδῶ μετ' τὸ φορεῖο. Αὐτὸν θὰ τὸν πήγανε στὸ νεκροτομεῖο.

Κουτσαίνοντας καὶ βουγώντας ἀπὸ τοὺς πόνους πού αισθανόταν σ' ὅλο τὸ κορμί, βγήκε σέρνοντας τὰ πόδια ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ὁ Ρούντυ. Στοιμάτησε ἕνα ταξί κι' ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζόε Ντίκ. Ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ ντέτεκτιβ θ' ἀνησυχούσε γι' αὐτὴν τὴν ἀνεξήγητη ἀπουσία του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ δώσῃ τὸ παρὸν γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Ἀλλὰ ὁ Τζόε Ντίκ δὲν ἦταν σπῆτι. Θὰ τὸν περιμένε λοιπὸν. Γιὰ νὰ μὴ πηγαινε ὅμως χαμένος ὁ καιρὸς του ὁ κρεμανταλάς Ρούντυ ἄρχισε μιὰ πολὺ γνώριμη σ' αὐτὸν δουλειά. Ἔβαλε τὸ ἠλεκτρικὸ μπρῆκι στὴν πρίζα καὶ ζέστανε νερὸ. Ὑστερα ξάπλωσε στὸ ντιβάνι καὶ ἄρχισε τῆς καφτὲς κομπρέσες. Ἔτσι ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ ξαναβρῆ τὸ ἀλογίσιο μούτρο του καὶ τὴ χαμένη γοητεία. Εἶχε μετρήσει τετρακόσιες πενήντα τρεῖς κομπρέσες

όταν θυμήθηκε ξαφνικά πώς ο Τζόε Ντίκ ταξίδευε για το Σάν Φραντζίσκο.

— Είμαι... είμαι πολύ ήλιθιος!, είπε μονολογώντας. 'Αφού εγώ ο ίδιος τον συνώδεψα στο σταθμό χτές. Πήρε το Γαλάζιο 'Εξπρές των 4 και 15' για τον Άγιο Φραγκίσκο και ο Τζόε δεν πρόκειται φυσικά να γυρίσει εδώ. Φαίνεται ότι αυτός ο γοργίλλας με το κόκκινο παπιγιόν μου έδωσε καιμιά πιά γερή από τις άλλες στο κεφάλι κι έπαθα άμνησια. 'Ο Τζόε σε λίγες ώρες θα βρίσκεται κοντά στο κορίτσι του. Θα βάλω μερικές κομπρέσες ακόμα και ύστερα του δίω.

'Εκείνη τη στιγμή ακριβώς χτύπησε το τηλέφωνο. 'Ο Ρούντυ άφησε στη μέση τη δουλειά του και σηκώθηκε από το ντιβάνι. Πήρε το ακουστικό κι από την άλλη άκρη του σύρματος ακούστηκε μια άγρια φωνή.

— 'Επί τέλους!, είπε η φωνή του Τόρενσον. Είχα πιστέψει πως πεθάνατε όλοι εκεί μέσα! Έκανα μέχρι τώρα δέκα τηλεφωνήματα και κανείς δεν έδινε απάντησι. 'Εσύ είσαι, Ρούντυ; Δώσε μου τον Τζόε!

— 'Ο Τζόε δεν είναι εδώ επιθεωρητά!, απάντησε ο Ρούντυ. 'Ο άρχηγός μου τα ξιδεύει τώρα για το Σάν Φραντζίσκο. Έφυγε χτές τ' απόγευμα με το Γαλάζιο 'Εξπρές να συναντήσει το κορίτσι του την Λύντια Τόρεν!

'Ακούστηκε ένας βρυχηθμός.

— Με το Γαλάζιο 'Εξπρές;

— Μάλιστα.

— Και δεν άνησυχείς, ήλιθιε;

'Ο κρεμανταλάς γούρλωσε τα μάτια.

— Γιατί κύριε επιθεωρητά;

— Γιατί, ήλιθιε δεν διαβάξεις εφημερίδα; Δεν έμαθες ακόμα ότι πριν τριανταέξη ώρες μια συμμορία γκάνγκστερ σταμάτησε στο δάσος με τους καταρράκτες το 'Εξπρές και το λήστεψε σκοτώνοντας πολλούς από τους επιβάτες; Τ' άφετικό σου έχει να δώσει σημεία ζωής από χτές! Σίγουρα τον ανεγνώρισαν, τον άπήγαγαν και τον σκότωσαν!

— Παναγιά μου!, ξεφώνησε ο Ρούντυ. Δεν μπόρεσα να διαβάσω εφημερίδα, κύριε ινσπέκτορ. Τα μάτια μου ξέρετε.... Κάποιοι έδειρα...

— Δεν θα γίνης ποτέ ντέ τεκτιβ!, μούγγρισε ο επιθεωρητής κι' έκλεισε τη γραμμή.

'Ο Ρούντυ ξαναγύρισε κουτσαίνοντας στο ντιβάνι του. Δεν υπήρχε γι' αυτόν πιά άγαπητό πρόσωπο στον κόσμο από τον Τζόε Ντίκ. 'Η πληροφορία λοιπόν που του μετέδωσε ο ινσπέκτορ Τόρενσον ήταν σαν ένα φοβερό χτύπημα με ρόπαλο στο κεφάλι. 'Ο άστονομικός επιθεωρητής είχε μιλήσει με τόση βεβαιότητα, ώστε δεν του έμνε

‘Ο Τζόε Ντίκ κατέφερε ένα δυνατό χτύπημα με τη λαβή του πιστοσταλιού του στο κρανίο του κακούργου.

πιά και μιμιά άμφιβολία ότι ο θρυλικός ντέτεκτιβ ήταν νεκρός. Το άργακίνητο μυαλό του δούλεψε πολύ γοργά αυτή τη φορά και η φαντασία του φούντωσε. Τα πρησμένα μάτια του δάκρυσαν καθώς έδλεπε ζωντανές μπροστά του τις εικόνες των μαρτυριών που υπέφερε ο Τζόε πρίν πεθάνη. Γιατί δεν είχε και μιμιά άμφιβολία ότι οι κακούργοι πρίν σκοτώσουν τον θρυλικό ντέτεκτιβ τον βασάνισαν φριχτά.

Ξαφνικά όμως τα δακρυσμένα μάτια του γούρλωσαν. Η πόρτα του δωματίου άνοιξε και στο κατώφλι φάνηκε ο

Τζόε Ντίκ! ‘Ο Ρούντυ δοκίμισε να σηκωθεί. Άλλα δεν τὰ καπάφερε. Ξανάπεσε στο ντιβάνι και λιποθύμησε γιατί αυτός ο κρεμανταλός μαθητευόμενος ντέτεκτιβ φοβόταν πολύ τὰ φαντάσματα.

‘Ένα σκυλί σώζει τον Τζόε Ντίκ

ΚΑΙ οί συμμορίτες όμως που είδαν τον Τζόε Ντίκ να γαζώνεται από τις σφαίρες τών πολυβόλων των και να γκρεμίζεται στη βαθειά χαράδρα άν τον έδλεπαν τώρα θα νόμιζαν πώς είχαν μπροστά τους ένα φάντασμα γιατί δεν

θά μπορούσαν να πιστέψουν ότι ύστερα από όλα αυτά ο ντέτεκτιβ μπορούσε να είναι ζωντανός. Και όμως έτσι είχαν τὰ πράγματα. Ο Τζόε Ντικ δὲν εἶχε πεθάνει καὶ δὲν ἦταν καθόλου φάντασμα.

Οἱ σφαίρες ἀπ' τὶς ριπὲς τοῦ πολυβόλου ποὺ τὸν πέτυχαν στὸ στήθος σκόνταψαν καὶ γλύστρησαν πάνω στὸ ἀλεξίσφαιρο θώρακα ποὺ φοροῦσε πάντα κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισό του ὁ Τζόε Ντικ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατὸ τράνταγμα καὶ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του. Πέφτοντας στὸν γκρεμὸ πίστεψε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει. Καθὼς κατρακυλοῦσε, τὸ κεφάλι του σκόνταψε σ' ἕνα δέντρο καὶ ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του. Αὐτὸ τὸ δέντρο ὅμως τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ. Τὸν συγκράτησε ἀπ' τὴν πτώσι καὶ ἔτσι δὲν ἔφτασε στὸ βάραβρο ποὺ ἔχασκε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Οἱ γκάνγκστερ βέβαιον πιά ὅτι ὁ ντέτεκτιβ εἶχε με ταβληθῆ σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἀμορφες σάρκες καὶ κόκκαλα δὲν ἀσχολήθηκαν πιά μ' αὐτὸν καὶ συνέχισαν τὴν πορείαν τους ἀκολουθώντας τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα. Ὁ Τζόε Ντικ ὅμως δὲν εἶχε πεθάνει.

Ἄργησε ὡς τόσο νὰ ξαναβρῆ τὶς αἰσθήσεις του. Ὁταν συνῆλθε ὁ ἥλιος βρισκόταν ψηλά. Ἐνοιωθε ἕνα δυνατὸ πόνον στὸ κεφάλι. Τὸ κορμί του ἦταν μουδιασμένο. Κατανικώντας τὸν πόνον καὶ τὸ μούδιασμα κατάφερε νὰ

συρθῆ πρὸς ἕνα μονοπάτι ποὺ ὑπῆρχε στὴν πλαγιά τοῦ γκρεμοῦ. Ἐκεῖ στάθηκε γιὰ τὶ κατάλαβε πὼς οἱ δυνάμεις του τὸν ἄφηναν. Κατὰ τὸ μεσημέρι εἶδε νάρχεται πρὸς τὸ μέρος του ἕνα σκυλί. Τὸ σκυλί ἄρχισε νὰ γαβγίζει καὶ ἕνας κυνηγὸς φάνηκε κυττάζοντας στὸ φρύδι τοῦ γκρεμοῦ. Εἶδε τὸν ντέτεκτιβ καὶ κατάφερε κινδυνεύοντας καὶ ὁ ἴδιος νὰ τσακισθῆ νὰ φτάσῃ κοντὰ του. Τὸν βοήθησε νὰ περπατήσῃ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν ὠδήγησε στὸ σπίτι του ποὺ βρισκόταν διακόσια μέτρα πιὸ ἐκεῖ. Ὁ κυνηγὸς καὶ ἡ γυναίκα του τὸν περιποιήθηκαν καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικές ὥρες ὁ Τζόε Ντικ εἶχε ξαναβρῆ τὶς δυνάμεις του. Ἡ ἀδάμαστη θέλησή του εἶχε νικήσει καὶ πάλι. Τὸ βράδυ ἕνα περαστικὸ αὐτοκίνητο τὸν μετέφερε στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐφτασε ἀργὰ στὸ σπίτι του ὅπου εἶδε τὸν Ρούντυ νὰ πέφτη... λιπόθυμος.

Ὁ Ρούντυ
εἶναι ντέτεκτιβ!

Η ΠΡΩΤΗ δουλειὰ του ἦταν νὰ τὸν συνεφέρῃ. Ὑστερα καθὼς ὁ Ρούντυ τοῦ περιέγραφε τὴ σκηνὴ τῆς συμπλοκῆς ἔξω ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, αὐτὸς ἔρριξε μιὰ βιαστικὴ ματιά στις ἐφημερίδες ποὺ περιέγραφαν τὴν γκανγκστερική ἐπιδρομὴ ἐναντίον τοῦ Γαλάζιου Ἐξπρές. Ἀπότομα ὁμως σταμάτησε νὰ διαβάξῃ καὶ ἀναστήκωσε τὸ κεφάλι.

— Πώς τὸ εἶπες αὐτό; ρώτησε τὸν βοηθό του. Ξαναπέστο καὶ πάλι!

— Σοῦ εἶπα πὼς μόλις τὸ τραῖνο ξεκίνησε πήγα νὰ τηλεφωνήσω στὸν Τόρενσον ὅπως μοῦ εἶχες δώσει ἐντολὴ. Τὴν ἴδια στιγμή εἶδα ὁμῶς κάποιον νὰ μπαίνει μέσα καὶ νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα. Μὲ εἶχε προλάβει. Ἔδωσα τότε τῆς ὀργῆς καὶ περιμένα. Ἀλλὰ στὸ τέλος ἔχασα τὴν ὑπομονή μου καὶ ἄρχισε τὸ ξύλο. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Τζόςε, δὲν μοῦ φάνηκε καὶ τόσο πολὺ ἐντάξει αὐτὸς ὁ παπιγιονάκιος. Ἦταν ἓνα μούτρο.

— Ἀκουσες πού τηλεφωνούσε; ρώτησε μὲ ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον ὁ ντέτεκτιβ.

— Δὲν ἄκουσα πού τηλεφωνούσε. Ἀλλὰ ἄκουσα τί πάνω κάτω ἔλεγε. Ἐλεγε δηλαδὴ πὼς τὸ τραῖνο ξεκίνησε μὲ δυὸ μεγάλα κιβώτια καὶ πὼς αὐτὰ τὰ δυὸ κιβώτια προστάτευαν ὀκτῶ αὐτὸ μαπα καὶ ἰσαρίθμια γκόλτ. Μπερδεμένα πράγματα δηλαδὴ.

Τὰ μάτια τοῦ Τζόςε Ντίκ τρεμώπαιζαν. Μιὰ ὑπόνοια πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ζήτησε ἀπὸ τὸν Ρούντ νὰ τοῦ περιγράψῃ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ. Ξαφνικὰ ὁ Ρούντ ἔκανε μιὰ στρόκα μὲ τὰ δάχτυλά του στὸν ἀέρα.

— Γιὰ κύπταξε!, εἶπε. Κόντευα νὰ ξεχάσω τὸ κυριώτερο! Ὄταν... ὅταν τὸ εἶδε

καὶ μὲ βάλανε στὸ φορεῖο γιὰ νὰ μὲ πάνε στὸ νοσοκομεῖο, ἓνας ἀπὸ τοὺς περιέργους πού εἶχαν μαζευτῆ καὶ παρακολουθοῦσαν τὴ συμπεριφορὰ καὶ μὲ πρόφτασε. «Τὸ πορτοφόλι σας, κύριε, μοῦ εἶπε, σὰς ἔπεσε. Τὸ βρήκα ἔξω ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο».

Πῆρα τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ ἔβαλα μηχανικὰ στὴν τσέπη μου. Ὑστερα ὁμῶς ἀνακάλυψα πὼς εἶχα δυὸ πορτοφόλια. Τὸ πορτοφόλι πού μοῦ εἶχαν δώσει δὲν ἦταν τὸ δικό μου ἦταν ἐκεῖνου μὲ τὸ κόκκινο παπιγιόν.

— Ἐξοχα!, γρύλλισε ὁ ντέτεκτιβ. Πού εἶναι τὸ πορτοφόλι;

— Τό... πέταξα!

Ὁ Τζόςε Ντίκ εὐχαρίστως θὰ ἐπνιγε αὐτὴ τὴ στιγμή τὸν κρεμανταλά Ρούντ ἀλλὰ συγκρατήθηκε.

— Τὸ πέταξες; ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Ναι. Πέταξα τὸ πορτοφόλι, ἀλλὰ κράτησα τὰ χαρτιά καὶ τὰ χρήματα πού βρῆκα μέσα σ' αὐτό. Τὸ πορτοφόλι ἦταν κουρελιασμένο γεμάτο λίγδες καὶ τὸ συχάθηκα.

— Πού εἶναι τὰ χαρτιά; Ὁ Ρούντ ἄρχισε νὰ ψάχνεται. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ κωμικὴ ἔκφραση.

— Διάβολε, ἔκανε.

Ὁ Τζόςε Ντίκ περιήμενε μὲ ἀγωνία.

— Πού τὰ ἔβαλες; τὸν ρώτησε.

— Θυμάμαι πὼς τὰ τύλι-

Ξα όλα μέσα σ' ένα μαντήλι και τὸ μαντήλι... ναι, θυμάμαι πῶς κάπου τὸ έβαλα, μὰ δὲν ξέρω πού.

Μὲ κόπο πολὺ κρατήθηκε ὁ ντέτεκτιβ νὰ μὴ τὸν ἀρπάξει ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Σακκάκι δὲν φοροῦσες; τὸν ρώτησε.

— Σακκάκι... ἅ!, ναι, ἔχεις δίκιο! Στὸ σακκάκι έβαλα τὸ μαντήλι.

— Γιατί δὲν τὸ φορᾷς;

Ὁ Ρούντυ ἄρχισε νὰ ψάχνη στὸ δωμάτιο. Γιατί δὲν τὸ φοροῦσε; Τί εἶδους ἀμνησία ἦταν αὐτὴ πού τὸν εἶχε πιάσει;

«Φαίνεται πῶς ὁ παπιγιονάκιας θὰ μούδωσε καμμιά ἀσχημη γροθιά στὸ κεφάλι κι' έχασα τὴ μνήμη μου», συλλογίστηκε.

— Βγήκες μὲ σακκάκι ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο; προσπάθησε νὰ τοῦ θυμίσῃ ὁ Τζόε Ντίκ.

Τώρα ξεκαθάρισε τὸ μυαλὸ τοῦ Ρούντυ.

— Ἐχεις δίκιο, έκανε, τὸ σακκάκι τὸ ξέχασα στὸ νοσοκομεῖο. Νὰ πάω νὰ τὸ φέρω;

— Καί κάθσαι ἀκόμη ἡλιθιε!, οὐρλιασε ἔξω φρενῶν ὁ ντέτεκτιβ.

* * *

Περίμενε μισὴ ὥρα ὁ Τζόε Ντίκ τὸ γυρισμὸ τοῦ Ρούντυ καὶ τοῦ φαινόταν πῶς καθόταν σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνει, ὤρμησε πάλω του μὲ λαχτάρια.

— Τὸ βρήκα!, φώναξε ὁ Ρούντυ. Μοῦ τὸ εἶχε φυλάξει μιὰ νοσοκόμα ἢ ὅποια, ἐδῶ πού τὰ λέμε ἀφεντικό, ἴσως

νὰ μοῦ τὸ πήρε ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσει νὰ ξαναπάω.

Καθὼς μιλοῦσε έβαλε τὸ χέρι στὴν ἐξωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιου του καὶ τράβηξε ἓνα μαντήλι. Μέσα στὸ μαντήλι ἦταν τυλιγμένα χαρτιά καὶ λεφτά. Τ' ἀπλώσε ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ ὁ ντέτεκτιβ ἄρχισε νὰ ἐξετάζει ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὑπῆρχαν τρεῖς φωτογραφίες, μιὰ ἀστυνομικὴ ταυτότητα μὲ τὸ ὄνομα Τζᾶκ Πέφερ, μιὰ τοιχοδρομικὴ ἐπιταγὴ ἀπὸ τὸ Μπόστον κι' ἓνα σημείωμα γιὰ ἓνα ραντεβού στὸν «Πράσινο Πιγκουῖνο».

Ὁ Τζόε κράτησε τὴν ταυτότητα καὶ τὸ σημείωμα. Ὁ «Πράσινος Πιγκουῖνος» ἦταν ἓνα ὑποπτο κέντρο τοῦ λιμανιου. Ἄλλὰ δὲν ἦταν μονάχα αὐτὸ πού τὸν έκανε νὰ κρατήσῃ τὸ σημείωμα. Ἦταν κάτι ἄλλο πιὸ σημαντικό. Τὸ σημείωμα εἶχε μιὰ ὑπογραφή ὑπερβολικά καθαρογραμμμένη: Μάικλ Κέρτις. Τοῦτο τὸ ὄνομα ἔλεγε πολλὰ πράγματα. Ἦταν τὸ «ἀφεντικό» γιὰ τὸ ὅποιο μὲ τόσο θαυμασμό μιλοῦσε ὁ σὺμμορόριτης πού καθόταν δίπλα του ὅταν εἶχε πάρει τὴ θέση τοῦ σωφῆρ τῶν γκάνγκστερ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ φορτηγὰ καιμόνια.

— Εἶσαι ἀπίσιδας, Ρούντυ! εἶπε χαμογελώντας. Αὐτὸ τὸ ξύλο πού έφαγες στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρά χτές τὸ ἀπόγευμα θὰ μείνῃ ἱστορικό. Γιατί αὐτὸ τὸ πορτοφόλι πού σου κάνανε δῶρο μετὰ τὸ ξύλο μπορεῖ νὰ μᾶς δώλῃ στὰ

ίχνη τής πιό φοβερής συμμορίας που γνώρισαν ποτέ οι Ήνωμένες Πολιτείες τής Αμερικής!

Ο κρεμανταλάς γούρλωσε τὰ μάτια.

— Αλήθεια; ρώτησε.

— Ναι, Ρούντυ. Είσαι με γάλος ντέτεκτιβ!

— Δέν καταλαβαίνω, Τζόε!

— Δέν πειράζει, Ρούντυ. Θά καταλάβης αργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως πρέπει νὰ κάνω ἓνα παγωμένο ντους καὶ νὰ κοιμηθῶ τρεῖς—τέσσερις ὥρες, γιατί αὐριο θά ἔχουμε δουλειά.

Στὸ καταγώγιο
«Πράσινο Πιγκουῖνος»

ΤΗΝ ΑΛΛΗ μέρα εἶχε πραγματικά πολλή δουλειά. Συνεργάστηκε μὲ τὸν ἱσπéκτορα Τόρενσον καὶ ἀντάλλαξαν διάφορες γνώμες. Δέν τοῦ ἔκανε ὅμως κουβέντα γιὰ τὸν «Πράσινο Πιγκουῖνο». Στὸν «Πράσινο Πιγκουῖνο» πῆγε μοναχός του τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Τζόε Ντίκ. Δέν πῆγε φυσικά μὲ τὸ ἀληθινὸ του πρόσωπο. Εἶχε τὸ σουλοῦπι ἐνὸς μεσόκοπου κακομούτσουλου ἀντρα μ' ἓνα βλέμμα κτηνώδες καὶ μεθυσμένο. Κανείς δέν θά μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ἦταν ἴδιος κι' ἀπαραλλάχτος μὲ τὸν Τζόνυ Σίλφτον, ἓναν κακοποιὸ πού εἶχε συλληφθῆ πρὶν μερικὲς μέρες γιὰ φόνο. Μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο θά ἔμπαινε σ' αὐτὴ τὴ φιοδωλιά τὸν «Πράσινο Πιγκουῖ-

νο» καὶ θά μπορούσε πιό ἀνετα νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς τύπους πού σύχναζαν ἐκεῖ. Μπορεῖ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς νὰ ἦταν κι' ὁ Μάικλ Κέρτις. Καθὼς μπῆκε, προχώρησε κατ' εὐθεία στὸ μπάρ. Ὁ μπάρμαν τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Ἀλλό, Τζόνυ!, τοῦ εἶπε γελαστός. Σ' ἀφήσανε;

— Τῶστριφα!, ἀπάντησε χαμηλόφωνα αὐτός. Δέν πιστεύω νὰ συχναῖζον στὸ μαγαζί σου σπιούνοι.

— Τὸ μαγαζί μου εἶναι μόνο γιὰ τὰ καλὰ παιδιὰ, ἀπάντησε γελώντας ὁ μπάρμαν. Οἱ χαφιέδες καὶ οἱ σπιούνοι δέν ἔχουν καμμιά θέσι ἐδῶ πέρα. Ἀλλὰ... γιὰ πῆς μου πὼς κατῶρθωσες νὰ τοὺς φύγης; Οἱ ἐφημερίδες δέν ἔγραψαν τί ποτε γι' αὐτὸ τὸ γεγονός.

— Δέν τοὺς συμφέρεῖ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ψευτο-Σίλφτον καὶ μπροστὰ στὴν ἐπιμονή τοῦ μπάρμαν κάθησε καὶ τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία τής δραπετευσέως του.

— Πολὺ κορόιδα αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὁ ἄλλος.

— Γι' αὐτὸ σὲ ρώτησα μή πως ὑπάρχει κανένας σπιούνος, τοῦ εἶπε ὁ ντέτεκτιβ, γιὰ τί πρέπει νὰ ἔχω τὸ νοῦ μου.

— Ἐντάξει, Τζόνυ! Ὅλοι εἶναι καλὰ παιδιὰ. Τί θά πάρης;

— Εἶμαι λίγο διαστικός!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

Ὁ μπάρμαν μισόκλεισε

τὸ μάτι.

— "Αν εἶσαι προσκαλεσμένος, τοῦ εἶπε, μπορεῖς νὰ περάσης. Πρώτη πόρτα στὸ βάθος ἀριστερά. Ἐκεῖ εἶναι τὰ παιδιά.

Ὁ Τζόε Ντίκ προχώρησε στὸ βάθος τοῦ μαγαζιού. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε γοργά. Δρασκελίστηκε τὸ κατώφλι τῆς πόρτας πού του ἔδειξε ὁ μπάρμαν καὶ πέρασε μέσα. Ἦταν ἓνας μισοσκότεινος διάδρομος. Μὲ ἀνάλαφρο βήμα προχώρησε κυττάζοντας δεξιά κι ἀριστερά κι' ἀνέθηκε μιὰ στενὴ ξύλινη σκάλα πού ἔφερε ἀπὸ ἐπάνω πᾶνω. Μιὰ σκιά διαγράφηκε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου καὶ ὁ Τζόε σταμάτησε. Ἀπέναντί του ἀπὸ τὶς χαραμάδες μιᾶς πόρτας ἔβγαине φῶς. Κατάλαβε πῶς ἐκεῖ ἦταν ἡ συγκέντρωσις. Ἡ σκιά ἦρθε πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ υἱὸς κτιβ σταμάτησε.

— Καθυστερήσες, φίλε!, τοῦ εἶπε ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε φτάσει κι' ὄλας κοντά του. Ἐχεις πρόσκλησι;

Ὁ Τζόε Ντίκ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη. Ἐβγάλε ἓνα χαρτί. Κάτω ἀπὸ τὸ χαρτί κρατοῦσε ἓνα στυλό. Ὁ συμμορίτης ἔσκυψε νὰ διαβάσῃ τὸ χαρτί. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁμως κάτι ἀστράψε κι' ἔσβυσε, μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἔνοιωσε κάτι σὰν ζάλη.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ξαφνιασμένος.

— Ἀναισθητικὸ ἀέριο!, εἶπε γελώντας ὁ ἀστυνομι-

κός. Ἐνα στυλό μὲ ἀναισθητικὸ ἀέριο πού θὰ σὲ κάνει νὰ κοιμηθῆς τρεῖς πᾶνω—κάτω ὡρες σὰν ἀγγελούδι, ἀγάπη μου...

Ἔσυρε τὸν ἀναισθητικὸ συμμορίτη σὲ μιὰ γωνιά τοῦ διαδρόμου κι' ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ ἄρχισε μιὰ πολὺ γνῶριμη δουλειά. Καθάρισε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὶς πλαστικὲς οὐσίες καὶ στῆθεσί του κι νώντας μεθοδικὰ τὰ δάχτυλά του τοποθέτησε νέες. Ὁ Τζόε Ντίκ Σίλφτον δὲν ὑπῆρχε πιὰ. Τώρα ὁ Τζόε Ντίκ ἄρχισε νὰ παίρνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀναισθητικοῦ συμμορίτη.

Σὲ δυὸ λεπτὰ θὰ ἦταν ἔτοιμος. Μ' αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ θὰ μπορούσε νὰ μῆθῃ στὴ συγκέντρωσις χωρὶς νὰ τὸν ὑποψιαστοῦν. Τὰ δάχτυλά του κινήθηκαν πρὸ γοργά. Ἀπότομα ὁμως σταμάτησε. Μιὰ δέσμη φωτὸς ἔπεσε ἀπάνω του. Τὸ φῶς φῶτισε καὶ τὸν ἀναισθητικὸ συμμορίτη. Γύρισε ξαφνιασμένος. Εἶδε τρεῖς νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του. Τινάχτηκε ὀρθὸς καὶ τρέχοντας μῆθῃκε σὲ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα πού ἦρθε μπροστὰ του. Ἐκλείσῃ τὴν πόρτα καὶ φούχτισε τὸ πιστόλι του. Ἄκουσε πνιχτὰ γέλια ἀπὸ ἔξω καὶ ὅταν τὰ γέλια σταμάτησαν ἀκολούθησε μιὰ φωνὴ γεμάτη σαρκασμὸ.

— Ἀσκήμα ἔπαισες φίλε!, εἶπε ἡ φωνή. Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, θὰ μετανοιώσης σὲ λίγο.

Τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου του συσπάστηκαν νευρικά. Κι' ή καρδιά του βρόντησε έτοιμη νά σπείση. Τί νά σημαίνουν τάχα αυτά τὰ λόγια; Κύτταξε γύρω του. Τò σκοτάδι ήταν πηχτό. Δέν έβλεπε τίποτα ούτε άκουσε κανέναν ύποπτο θόρυβο. Και ούτε ακόμα κατάλαβε τί σημαίνουν αυτά που είπε ό συμμορίτης. Τò πάτωμα χά-

θηκε κάτω από τὰ πόδια του κι ένοιωσε νά πέφτη κάτω στο κενό. Δοκίμασε νά πιαστή από κάπου. Μά δέν τὰ κατάφερε και τò κορμί του βρόντησε στο τσιμεντένιο πάτωμα ενός ύπογειού.

Ό θρυλικός Τζέι Ντικ ήταν αιχμάλωτος τής συμμορίας του Μάικλ Κέρτις κι' ένα θαύμα μπορούμε μόνο νά τόν σώση...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας : Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ή αναδημοσίευσις

Τ Ζ Ο Ε Ν Τ Ι Κ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 3 — Τιμή δραχμαί 2

Δημοσιογραφικός Διευτής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Διευτής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Τατσαύλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ, τὸ 4, πὺ κυκλοφορεῖ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο μὲ τὸν τίτλο:

Η ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

εἶναι πῖδ ἀριστουργηματικὸ ἀπὸ αὐτὸ πὺ κρατᾶτε στὰ χέρια σας. 'Ο θρυλικὸς ντέτεκτιβ πὺ τὸν ἔχουν στὸ μάτι ὄλοι οἱ κακοποιοὶ τῆς Νέας 'Υόρκης, δοκιμάζει συγκλονιστικὲς στιγμὲς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου πὺ τὸν συντροφεύει σὲ κάθε του βῆμα καὶ κατορθώνει στὸ τέλος νὰ νικήσῃ τὸ θάνατο καὶ νὰ συντρίψῃ τοὺς ἐχθροὺς του, μὲ τὴ δῶθθεια βέβαια καὶ τοῦ ἄμορφου καί... θαρραλέου δοηθοῦ του, Ρούντυ Μπάθ!

ΜΟΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΡΑΞΕΝΟ
ΣΥΝΟΔΟ ΤΟΥ Σ' ΕΝΑ ΔΟΚΑΡΙ.
ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ
ΑΝΑΓΚΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΤΟΝ
ΑΚΟΥΣΗ.

ΕΝΤΑΞΕΙ ΜΕ
ΚΑΤΑΦΕΡΕΣ ΔΕΝ
ΕΙΣΑΙ ΓΗΙΝΟΣ...
ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΟΣ
ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΞΕΡΩ
ΕΓΩ ΤΙ ΘΑ ΣΩΣΗ
ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΣΟΥ;

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΜΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ
ΣΤΡΩΝ

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΑΜΕ
ΟΤΙ Ο ΗΛΙΟΣ ΜΑΣ
ΣΒΥΝΕΙ.. ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΤΟΝ ΒΟΜΒΑΡ-
ΔΙΣΘΕ ΜΕ ΟΥΡΑ-
ΝΙΟ 345 ΓΙΑ
ΝΑ ΕΚΠΕΜΠΕΙ
ΠΑΛΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ.

ΟΥΡΑΝΙΟ
345
ΔΕΝ ΥΠΑΡ-
ΧΕΙ ΣΤΟΝ
ΠΛΑΝΗ-
ΤΗ ΜΑΣ.

ΝΑ ΣΤΕΙΛΟΥΜΕ
ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΑ
ΜΕ ΠΙΛΟΤΟΥΣ Σ'
ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΛΑ-
ΝΗΤΕΣ, ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗ-
ΜΑΤΟΣ, ΝΑ ΒΡΟΥΝ
ΟΥΡΑΝΙΟ 345. ΜΟ-
ΝΟΝ Η' ΑΥΤΟ ΥΠΑΡ-
ΧΕΙ ΕΛΠΙΣ ΝΑ ΕΠΙΣΤΗ-
ΣΘΕ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΑ
Α ΑΦΗΝΟΥΝ ΠΙΣΩ ΤΟΝ ΠΛΑ-
ΝΗΤΗ ΣΤΡΩΝ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΓΚΟ-
ΣΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ.

ΚΑΘΕ ΠΛΟΙΟ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΑΝΑΦΕΡΗ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ
ΤΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ ΤΩΝ ΚΑΘΕ
ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ.

